

Václav Dostál

Duchovní texty

2024

Duchovní texty V. Dostál

Tato knížka je pokračováním „Úvah inspirovaných Biblií“. Obsahuje prozatím:

Tvořivost	2
Moje cesta ke kreacionismu	3
Základní křesťanská zvěst: Jan 3:16	5
Prezentace kreacionismu	6
Námět k analýze	7
Kurz Alfa	9
Na počátku bylo Slovo (J.1:1)	10
Pevné pilíře vesmíru	11
Citáty: <i>Nashvillské prohlášení o sexualitě z biblického pohledu</i>	12
Nebe a jiné křesťanské výrazy	14
Strana etického jednání	16
Citáty: <i>LGBT nestačí, je tu LBGTQIAPK. Jak se v tom vyznat?</i>	17
Dál přece nejdeme sami	18
Duchovní hodnoty pro 21. Století	19
Jiný příspěvek k přednášce J. Hromádky	22
Boží spolupracovníci	23
Kritika knihy „Meze darwinismu“	25
Entropie a počátek	27
Vybrané poznámky K „Problematice homosexuálních vztahů“	28
Šedesát diamantů	30
Požehnání?	31

Tvořivost

Ve svých fyzikálních pracích tvrdím, že vakuum, popř. prostor, který považuji za základní pole, je tedy tvůrčí. Zde ovšem jde o fyzikální princip, nikoli o duchovní. Netvrdím tedy, že základní pole je tvůrčí ve stejném smyslu jako tvůrčí činnost Tvůrce (Stvořitele). Zaměnit tyto smysly by bylo zcela scestné.

Jestliže si uvědomíme, že vakuum čili základní pole je tvořeno chaosem kosmonů čili fotonů základní energie, nemůžeme už z fyzikálního hlediska říkat, že samotný chaos má „vrozenou“ schopnost sám sebe uspořádat do hvězdných útvarů a do záření. K uspořádání, ke vzniku velmi složitých útvarů, na jejichž vrcholu stojí člověk, je zapotřebí energie. Energie však nemůže vznikat z ničeho, musí být odněkud dodávána. Je potvrzeno, že samovolný vývoj hmoty spěje od řádu k chaosu. Každá přeměna hmoty spotřebovává energii. Tato energie se konec konců bere z oné hmoty, takže celkové množství energie, tvořící tuto hmotu, se zmenšuje. Hmota (či lépe řečeno látka) se rozpadá a zbytek je pak ve formě pole, chaotické změti fotonů. Tato tendence je všeobecná. Opak, totiž samovolné uspořádávání rozptýlené energie do nám známých útvarů (např. hvězd) není možný. Tak zní fyzikální zákon.

Nyní se na „věc“ podívejme z jiné strany. První verš Bible říká, že na počátku všeho stojí Bůh, který svým Slovem tvoří z prázdnoty nebe a zemi (vesmír, svět pro nás). Jeho Duch je nad prázdnotou, označenou básnicky jako propastná tůň, povznesen, je jejím Pánem. Z chaosu vytváří řád. Tvoří záření, tvoří Zemi, tvoří rostliny, Slunce a jiné hvězdy, tvoří zvířata

a nakonec člověka. Bůh je tvůrcem všeho viditelného, ale je také tvůrcem mnohých neviditelných hodnot. Mezi nejvýznamnější neviditelné hodnoty patří víra, naděje a láska. Veškerá jeho tvorba je rovněž uspořádaná. Děje se podle určitých principů a zákonitostí, jež můžeme ve vědě odhalovat. Avšak žádná věda nám neodpoví na otázku, proč platí zrovna ty zákonitosti, které odhalujeme a proč neplatí jiné. Podle vědy by teoreticky mohly události a děje probíhat velmi odlišně od poznávaných dějů, podle zákonů, které by mohly platit, místo těch, které platí. Množství principů, jimiž by se vesmír mohl řídit, je velmi veliké. Avšak vesmír se řídí podle určitého, omezeného výběru těchto principů.

Některým lidem, kteří se distancují od kterékoli církve, jaksi vadí tradiční vyznání víry. Pro takové lidi se pokusím je vyjádřit jinými slovy.

Věřím, že existuje Bůh Tvůrce, který kdysi vytvořil vesmír a který jej pořád tvoří. Stejně jako kdysi dávno mu i dnes k tomu stačí jeho Slovo či Zákon nebo Informace. Svým Slovem přeměňuje zmatek, chaos a beztvorost v řád, uspořádanost a krásu. A to jak v oblasti neživé přírody, jako třeba u nových hvězdných útvarů, tak v oblasti vnitřního čili duchovního života lidí. Tvůrce totiž vytvořil a tvoří mnohé jevy a útvary, které jeho příkazů neboli zákonů poslouchat musejí. Např. vytvořil hvězdy, které musejí svítit. Tvoří však také člověka, tj. bytost, která se může svobodně rozhodnout. Člověk jako jediný Boží výtvar mezi miliardami miliard jiných výtvarů je tvor svobodný. Zákonů, které mu Bůh dává, poslechnout může, ale nemusí. Hvězdy zářit musejí. Dokonce i donedávna neznámé mikrovlnné záření kosmického pozadí, zvané také reliktní záření, které k nám přichází odevšad, tzn. z kteréhokoliv bodu vesmíru, zářit musí. Jenom člověk zářit nemusí, může si zvolit absolutní prázdnotu, prázdnější než vakuum, absolutní černočernou černotu, která neexistuje ani v obrovských mezihvězdných prostorách.

Člověk je však Boží tvor, bez Boha – svého Tvůrce – nemůže žít. Tvůrce vesmíru a Tvůrce každého tvora i neživého útvaru je naštěstí také Zachránce, který může tápajícího a chybujícího tvora, zvaného Člověk, zachránit před onou hrůzyplnou prázdnotou, do níž by bez Něho zcela určitě spadl. Nemoudrý člověk by vinu jiného krutě potrestal. Bůh učinil něco zcela jiného. Ztotožnil se a pořád se ztotožňuje s ohroženým člověkem. Všechny prohřešky a viny, které kdy nějaký člověk spáchal, vzal na sebe a odsoudil se místo něho. Stal se Zachránce, který jako opravdový člověk prošel místo kteréhokoli jiného člověka celou hrůznou cestu včetně odloučení a zážitku strašlivé prázdnoty. Ochotně položil i svůj život. Zde však neskončil, ale znovu přešel tam, odkud přišel. Stal se Tvůrcem, který ze Smrti – odvěké nepřítelkyně člověka – vyvolal nový Život. Tentokrát život v plné kráse a velkém jasu.

Tento pokus nemůže nahradit tradované vyznání, a to ze dvou podstatných důvodů. Zaprvé je méně dokonalý a zadruhé tradiční vyznání dává zapravdu mnoha generacím dávno žijících křesťanů. Současní křesťané je hlasitě pronášejí také proto, že se tím s generacemi svých předchůdců ztotožňují.

Mezi tvorbou neživé přírody podle přírodních zákonů a sděleními, předávanými jako vnuknutí, inspirace, určenými jenom pro lidi, nemůže být žádný rozpor. Věda i víra pochází od téhož Tvůrce a proto nesoulad mezi těmito oblastmi je nesmysl.

Původně část fyzikální práce z r. 2005

Moje cesta ke kreacionismu

Ve svých mladých letech jsem byl uchvácen teorií svého strýce + otce, když jsem měl možnost číst její první verze a slyšet debatu mezi původními tvůrci. Později mě fascinovaly tatovy pokusy v jeho bytě, zabývající se dvouletým soustavným pozorováním torzního kyvadla, které si sám sestrojil. Po smrti obou původních autorů jsem získal několik různých

verzí textu teorie a četné dopisy, které se skládaly ze vzájemných zpráv o postupu teoretického a praktického hledání. Všechny materiály jsem studoval a později jsem k tomuto studiu přidal i cizí knihy nebo články. Např. od Zeldoviče, Einsteina, Wettericha aj. Bylo silně vzrušující, když jsem v těchto materiálech nacházel shody se „zdeděnou“ teorií. Požádal jsem bratrance, aby mi poslal seznam neúspěšných pokusů o publikování, kterýžto seznam měl. Poněvadž jsem při různých debatách, jak výše zmíněných v mládí, tak pozdějších se svým otcem, věděl o nepřízni a zábranách v publikování, nevolil jsem oficiální cestu zasílání textů „kompetentním“ časopisům, ale zkoušel jsem osobní cestu – přes přátele a známé. Ukázalo se, že ani tento způsob nebyl úspěšný.

Ve svém studiu cizích článků a knih jsem soustavně pokračoval. Při vyhledávání na internetu jsem (mj.) „narazil“ na web „Kreacionismus“ Pavla Kábrta, v němž jsem našel články, podporující původní teorii. Poněvadž jsem už původní text měl upravený – seřazený a doplněný o modernější poznatky cizích autorů a dokonce jsem měl vypracovaných několik svých článků, doplňujících a rozvíjejících původní text, zkusil jsem něco ze svých poznatků „udat“ na tomto webu. Poněvadž se tyto poznatky shodovaly s články jiných autorů na tomto webu, tak Pavel Kábrt začal ty moje uveřejňovat.

Musím uvést, že můj strýc byl silný ateista a můj tata byl liberální katolík, který chodil do kostela velmi málo, pouze v několika krátkých obdobích zpívání na kúru. Ani jednoho z nich nelze označit za kreacionistu. Při vzniku a rozvoji zmíněné teorie vykonával můj otec převážně experimentální práci, kdežto strýc spíše koncipoval teoreticky. Do textu s novou teorií se tedy nemohly dostat žádné kreacionistické přístupy nebo závěry, o nichž oba neměli ani potuchy. Avšak mnohé důsledky se následně shodovaly s články, které jsou na onom webu uveřejněny.

Od nejranějšího mládí jsem byl mamou veden v křesťanském duchu. Jako dítě jsem chodil do nedělní školy a do evangelického náboženství. Byl jsem konfirmován a chodil jsem do hodin evangelické mládeže. Poznal jsem se tam se svým přítelem, se kterým pokračuji v tomto vztahu dodnes. Na evangelické brigádě (což byla finta na komunisty) jsme se do sebe s jednou evangeličkou zamilovali a po několika letech známosti vzali. Naše manželství trvá už přes šedesát let, vždy bylo a je harmonické. Navštěvovali jsme spolu biblické hodiny „třicátníků“ a později „dospělých“ a ještě později „seniorů.“ Kromě poslechů kázání o nedělích byly tyto hodiny pro nás oba přínosné.

Přístup farářů, které jsem měl tu čest poznat, k prvé kapitole Genesis byl asi tento. Je to oslavná píseň neboli hymnus věřícího „srdce“ na svého Stvořitele. Naše víra je velmi podobná, dovolující nám tento hymnus říkat týmiž slovy. Avšak dané verše není dobré a správné brát doslovně jako přírodovědný popis dávné události. Věřícímu člověku je celkem jedno, jak dlouho trvaly jednotlivé úseky Boží tvorby a jak po sobě následovaly. Důležitý je celkový záměr. Hymnus je druh básně a básně vyjadřují skutečnost alegoricky. Např. nelze brát doslovně Bezručův „údaj“ stoletého pobytu a práce v kamenouhelném dolu. Tento přístup jsem bral jako rozumný a správný.

Velký odpor mého ateistického strýce vůči velkému třesku a černým děrám se podivuhodně kryje s tímtež postojem kreacionistických autorů. Strýc ovšem předpokládal důsledné řízení se vesmíru zákonem zachování energie, které obsahuje i věčnost vesmíru. Kreacionisté předpokládají stvoření všeho přesně podle Bible. Různá východiska vedla k totožným závěrům. Kromě toho předpoklad existence **základní energie** jako prvotní odpovídá zprávě Genesis 1, že Bůh nejprve stvořil tuto základní entitu z ničeho a potom všechno ostatní (Zemi, světlo, rostliny, hvězdy, zvířata a lidi) právě z ní. Naproti tomu standardní teorie velkého třesku předpokládá vznik částic látky + záření **samovolně** z ničeho. Dále ve standardním přístupu existuje **samovolný** rozvoj všeho neživého a živého od jednodušších forem ke stále složitějším proti zobecněnému zákonu růstu entropie (či lidově proti zákonu růstu chaosu) a to systematicky po dobu o něco více než osm miliard let!

Náhodné uspořádávání do stále složitějších útvarů také vyžaduje „výpůjčku“ energie. Ta je možná jen po velice kratičký čas (jak nám říká Heisebergův princip) a ne systematicky po tak šíleně dlouhou dobu. Kromě toho ta energie se „půjčuje“ z kvantového vakua a ne z hmotných objektů nebo ze záření nebo dokonce z nicoty.

Kreacionistická vysvětlení uložení vrstev hornin a různých materiálů v nich, nálezy lidských výtvorů ve vrstvách, které jsou považovány za mnohem starší než lidé, a dalších artefaktů, se mi jevily mnohem logičtější než standardní. O tvorbě zákrutů řeky s vymíláním půdy jsem se přesvědčil na vlastní oči v r. 1997, že je možný za několik málo hodin, přestože podle standardního výkladu vznikaly celá tisíciletí či dokonce déle. Tento mnou osobně pozorovaný jev mne utvrdil v doslovném výkladu celosvětové potopy Gn 6 – 8.

Získal jsem knihy C. S. Lewise. V jedné z nich je krásná esej s názvem „Mýtus, který se skutečně stal.“ V něm autor charakterizuje zprávu o příchodu Božího syna a jeho návratu zpět k Otci jako mýtus podobný svou poetičností jiným – pohanským mýtům, ale „s tím závrtným rozdílem, že se skutečně stal!“ Tato charakteristika plně platí pro biblický příběh o stvoření světa i příběh celosvětové potopy či stavby „věže“ až do „nebe.“ Jsou to příběhy, jejichž pohanské obdoby jsou stejně poetické a nás uchvacující, jenže „s tím závrtným rozdílem, že se skutečně staly!“ Nemůže jít o legendy, protože obsahují realistické části. Např. příběh Potopy obsahuje technická data a opití hlavního hrdiny. Nebo příběh stvoření obsahuje příkaz spojování těl muže a ženy. To že jsou legendy?? Nesmysl! Fakta takového rázu legendy neobsahují.

Prošel jsem tedy změnou smýšlení, od alegorického výkladu zprávy o stvoření světa, jakož dalších biblických zpráv k jejich kreacionistickému výkladu. Přitom tyto zprávy neztratily nic ze své poetičnosti a/nebo oslavnosti. Kromě realističnosti také oslavují Boha. Jsou tedy pro mne, jako pro věřícího, obsažnější a výstižnější než jenom hymnus nebo báseň.

Slovo „věřící“ může znamenat, že člověk může věřit všemu možnému i nemožnému. My křesťané jsme vybízeni, abychom si svou víru ověřovali a abychom „nenaletěli“ různým falešným zprávám a podvodům. Nálezy a pozorování mohou být stejné, ale jejich výklad buďto ukazuje „k výšinám“ nebo naopak „do údolí stínu smrti.“

Z knihy „Z osudu rukou“, 2007

Základní křesťanská zvěst: Jan 3:16

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

Co my křesťané máme tak jiného než mají muslimové nebo hinduisté nebo dokonce věřící v přírodní božstva? Vždyť také nemůžeme Boha, v něhož věříme, nijak předmětně dokázat. „Kde je váš Bůh, že jej nijak nepozorujeme?“ ptají se po staletí opakovaně mnozí, kteří v něj podle svého soudu ani věřit nemnohou.

Také problém existence zla vyvolává celou řadu otázek. Zdá se, že všelijací podvodníci a mafiáni slaví jen úspěchy a že zlo zůstává nejen nepotrestáno, ale že dokonce spíše vyhrává. V jednom příběhu se dívá otec na svého nevině oběšeného syna a ptá se duchovního, který stojí vedle něho: „A kde je Bůh??“ Odpověď zní: „Visí vedle něho!“

V každém katolickém kostele je kříž a na něm visí socha Ježíše Krista. Tento obraz slouží jako názorná ilustrace ztotožnění Božího syna s nejhoršími zločinci. Poněvadž Bůh vidí svého Syna na golgotském kříži právě teď, podobně jako katolický věřící ve svém kostele, zažívá pořád stejnou bolest i obět.

Láska, aspoň ta pravá, nehledá svůj prospěch, ale místo toho se obětuje. Není větší lásky než položit svůj život za jiné! Oběť lásky ovšem nemusí znamenat zánik svého života. Mnohem častěji znamená jasné odříkání různých výhod, potěšení a potěšeníček.

Lidský život naplněný různými čistě osobními nebo sobeckými zájmy je konec konců velmi smutný. Lidé pak pocítují prázdnotu, kterou se pokoušejí přehlušit, ale to se jim nijak nedaří.

21. 10. 2015

Prezentace kreacionismu

Řadu let jsem (kromě aktivní cvičitelské a pěvecké činnosti) aktivně myšlenkově pracoval v oblasti přírodních věd. Výsledkem bylo vypracování mnoha textů, z nichž některé Pavel Kábrt uveřejnil na svých webových stránkách www.kreacionismus.cz. Tak jsem měl možnost obsáhnout část poznání od původních poznatků o roli vakua (či kvantového vakua) přes etiku vědy, etickou výchovu ve školách, tektoniku naší planety, standardní i nestandardní kosmologii a informatiku až k drobnému skákavému živočichovi, zvanému *Issus coleoptratus*. Poznávám, že jsem na počátku svého studia (o vakuu) vůbec nečekal, že to souvisí s poznatky tak různorodých oblastí a to tak překvapivě úzce!

Potvrzuji poznatek apoštola Pavla a mnohých dalších lidí, že v našem životě na Zemi sice můžeme poznávat, ale naše poznání je částečné, omezené, nedokonalé. Tento poznatek ovšem nijak nebrání odhalování dosud nepoznaných skutečností, ale naopak (aspoň některé lidi) vede k aktivitě. Člověk je tvor hloubavý, je mu dána schopnost i touha poznávat, něčím se aktivně zabývat. Tento fakt je obsažen už v hodně starém textu, začleněném do Bible – ve zprávě o stvoření všeho hmotného. Tam je tato informace formulována jako vytvoření člověka podobného svému Tvůrci – právě ve schopnosti tvorby.

Poznatek o lidské nedokonalosti platí i pro mě, právě proto, že do lidské „rodiny“ patřím. Také „musím“ přijmout poznatek, že jsem se mnohokrát provinil a že se spolupodílím na bídě světa. Jak svými myšlenkami, tak svými činy. To se vztahuje i na konkrétní prezentaci kreacionismu, kterou jsem prováděl. Jestliže chci nějak v prezentaci tohoto přesvědčení pokračovat, myslím, že je vhodné a dokonce nutné, abych se zamyslel nad **metodou** této své činnosti.

Poněvadž jsem se v poslední době dostal do oblasti, která je mému původnímu zájmu o kvantové vakuum vzdálena více než např. zájmu o kosmologii, tj. do otázek spojených s ozubeným ústrojím zmíněného živočicha, musím své starší znalosti o ozubení doplnit dalším studiem. Chtěl jsem vyhovět svým oponentům a tak jsem jim odpovídal na jejich velmi četné dotazy ke komentáři překladu článku o onom malém tvorečkovi. Nakonec jsem musel naši diskuzi v určité chvíli ukončit, abych získal čas ke zmíněnému studiu.

To ukončení se ukázalo jako správné vzhledem k tomu, že jsem v okamžiku toho ukončení musel uznat, že mé odpovědi obsahovaly několik omylů a dokonce hrubých chyb. Během diskuze jsem sice párkrát napsal, že jde o prozatímní závěry, které mohou po prostudování dalších článků změnit, ale toto prohlášení „zapadlo.“ Důvodů tohoto pomnutí bylo více, ale jedním z nich byla silná převaha mých výkladů vlastních poznatků nad málo četným opakováním naznačeného prohlášení.

Tak své studium, spojené s hmyzem označovaným *Issus coleoptratus*, přerušuji zamýšlením se nad způsobem své další prezentace vlastního přesvědčení o původu všeho hmotného. Při tomto zamýšlení nemohu pominout – kromě uznání vlastní nedostatečnosti či omezenosti – vyjádření omluvy z několika pochybení. Dokonce žádám o odpuštění svých provinění, která se z některých pochybení „vyklubala.“

I když jsem přesvědčený, že jsem v dříve studovaných oblastech dospěl ke správnému řešení otázek nebo problémů, jako například v řešení tzv. kosmologické hádanky, je **sporná**

moje metoda vysvětlování svého přesvědčení. Podobně nebo stejně je tomu s poznatky v oblasti informatiky, včetně algoritmů. O algoritmech ve zmíněných debatách kolem ozubení u daného tvorečka se také vyskytla jistá zmínka. I když jsem dokonce předmět „Informatika a výpočetní technika“ vyučoval, není na škodu, když se dozvím, co se píše o tzv. evolučních algoritmech. Také bych rád doplnil své texty, týkající se informací, a pokusil se formulovat, jak tomu rozumím já.

Na doplnění uvádím, že Informatika s kosmologií souvisí – jak někteří vědí – v oblasti zvané „Informace a vnitřní struktura vesmíru“ nebo přes tzv. Verlindovo pojetí gravitace. Takže prohlubováním znalostí v Informatice se vracím ke kosmologii, která s pojetím (kvantového) vakua (a tedy mým prvotním zájmem) těsně souvisí.

Tuto svou „zповěd“ adresuji nejprve všem svým oponentům a ovšem i všem svým příznivcům.

Neděle 10. 1. 2015

Námět k analýze

Z dosavadního studia pociťuji výzvu k rozboru stavu a funkce současného výzkumu, zvaného vědecký výzkum. Při uchopení této výzvy neopomenu své „dávné“ krátké zamyšlení nad výzkumem možnosti existence života na exoplanetách (planetách jiných hvězdných soustav než je sluneční soustava). Takovýto výzkum vyžaduje obrovské ekonomické prostředky a velké intelektuální úsilí. Připusťme existenci inteligentních bytostí „tam někde.“ Ano, možná že někde hodně daleko takové bytosti existují. Ale zde na Zemi existují **zcela určitě!** Nelze je přehlédnout, jsou jich miliardy.

Několik z nich se utápí v závratném bohatství, které je však místo uspokojení vede k osamocení. Jejich rozmařilost ničí jejich zdraví. Dosud nepochopili, že mohou současně spát jen v jedné posteli (i když hodně široké), že mohou najednou sedět pohodlně jen na jedné židli a že nejdůležitější životní potřebu – vzduch k dýchání – mají **zdarma**.

Na opačné straně existují miliardy lidí, kteří nemají nic jiného než svůj holý život. Ti zase trpí obrovským nedostatkem jídla a vody byt' jen k pití, nemají ani prostinké bydlení a tedy spí „pod širákem“ nebo na zemi v nějakých slumech. Navíc je jiní lidé nenávidí a dokonce někteří z nich je verbují do „svaté“ války, aby za jejich nenávisť (i když vůči jiným) bojovali!

Finanční a další prostředky věnované za výzkum sporného výzkumu exoplanet, který by i v případě úspěchu měl sporné výsledky, je **možné** věnovat prospěšnějšímu účelu: **reálně** existujícím inteligentním bytostem – a to z obou skupin. Ti chudobní trpí bídou, ti bohatí trpí materiálním bohatstvím.

Ten sporný výzkum života „někde“ a tedy i výzkum jen existence exoplanet je veden ve jménu **vědy**. K čemu je dobré dokazovat existenci dalších a dalších exoplanet, když zde na Zemi trpí lidé? A když trpí **také** vinou odklonění prostředků od výzkumu odstranění pozemské bídy k jejich věnování na uvedený sporný účel?

Podobné důsledky (na bídu lidí) má výzkum existence „mezičlánků“, který by měl dokázat myšlenku vývoje od jednodušších životních forem ke složitějším. Rovněž finančně náročná bude tvorba více a více sofistikovaných programů – nejen algoritmů, ale už jejich konkrétní podoby nádherně fungujících filmů modelujících předpokládanou evoluci od jednoduchého ke složitějšímu. Přes platnost **zobecnělého** zákona růstu entropie se takový výzkum snaží dokázat opak: dlouhodobý **pokles** obecné entropie, přičemž energie potřebné k evoluci od jednodušších forem ke složitějším formám se má brát z **ničeho**. Nebo se dá rozšířit Heisenbergův princip o možnosti „výpůjčky“ energie po velmi kratičký časový interval na časový interval v řádu miliard let?

Prostředky na takový výzkum, mající potvrdit možnost oné (výše „definované“) evoluce se věnují ve jménu „vědy“, jež má tuto evoluci ve svém názvu. Takže i tyto prostředky **chybí** pro odstranění bídy světa.

Evolucionisté se mohou vysmívat: „Ať bídu světa vyřeší (zařídí) ten váš bůh!“ A přitom tvrdí, že žádná taková entita neexistuje. Odporují tedy **sami sobě**: Jak neexistence může něco vyřešit nebo „zařídí“??

Křesťané **včetně** kreacionistů však vědí, že Bůh **chce** mít své spolupracovníky z řad lidí! Neomezuje žádného člověka v sofistikované tvorbě lepších životních podmínek! Jak materiálních, tak filozofických a etických! Kdyby všechno „zařídil“, nezůstala by pro iniciativní lidi žádná činnost a jejich iniciativa by přišla vniveč.

Bůh nás – **všechny** – vybízí: Buďte mými spolupracovníky! Něco pěkného vytvářejte – napodobujte mou tvůrčí činnost! Jste inteligentní tvorové a ne tupí „papouškovači“ nějakých tvrzení, které vám podstrkují jiní ve jménu proslulosti či autority! Vaše mysl má být kritická, ne nepromyšleně důvěřující kdečemu. Bůh nás vybízí, abychom **přemýšleli** i o jeho směrnicích (zvaných „příkázání“), zda jsou pro nás dobré nebo špatné! Ale také máme **přemýšlet** o zprávách v evangeliích, jakož o jiných biblických zprávách, včetně té, která je na samém začátku souboru zpráv, příběhů a alegorií, seřazených do **jedinečné** Knihy knih!

koroslav dne Po, 01/25/2016 - 17:13. [Citáty z delšího příspěvku]

Neumím odpovědět líp než Neil deGrasse Tyson „Proč je financování NASA důležité“

Pokud bych měl vlastními slovy shrnout, proč utrácet prachy ve vesmíru místo na Zemi, tak bych musel říct: Protože se to vyplatí.

A kouzlem primárního výzkumu je v tom, že často vyrobí něco, co by normálně nikoho nenapadlo vyrábět. Mikrovlnka taky nevznikla vylepšováním normální trouby.

Třebas detektor, který teď detekuje exoplanety, dokáže po zmenšení detekovat nějaké patogeny v našem těle. Třebas nám mnohem víc přinese LHC nebo nějaký výzkum v laboratořích nízkých teplot. Nikdy nevíte, co to bude.

Hlavní je nepřestat myslet a hledat, jak vesmír funguje.

Odpověď:

Před případným rozbořením Vámi odkázaného článku mohu reagovat na Vaše slova:

„...proč utrácet prachy ve vesmíru místo na Zemi... Protože se to vyplatí.“

Právě toto mně vadí v případech, že se to vyplatí **jen úzké** skupině lidí a valné většině lidí to uškodí! Např. když to více materiálně ožebračí ty, kdo už na tom hodně mizerně jsou, a navíc část bývalé „střední třídy“ uvrhne do bídy. Pak vzniká závažná otázka: **Opravdu** se to vyplatí?

Je tedy otázkou, o **jaký** primární výzkum jde. Každá činnost má také vedlejší účinky. Pokud hlavní účinky mají děsivý dopad, nic nepomůže, když ty vedlejší mají nějaký pozitivní následek. Platí i opak: Pokud se např. návrh jeví jako kontroverzní, je zapotřebí oprostít se od vžitého „standardního přístupu“ a promýšlet tento návrh bez předsudků nebo ještě lépe: vžít se do neobvyklého stanoviska navrhovatele. Posuzovat z více stran – a když návrh po důkladné analýze z **různých** hledisek ob stojí: pak bude správný nebo/a prospěšný!

Třebas detektor, který teď detekuje exoplanety, dokáže po zmenšení detekovat nějaké patogeny v našem těle.

Detektor odhalující exoplanety se nazývá dalekohled. V případném dalším výzkumu kolem exoplanet se budou tyto přístroje naopak „zvětšovat“, aby dohlédly dále a podrobněji v nynějších pozorovaných „dálkách“. Nikdo nebude usilovat o nějaké jejich „zmenšování“.

K detekci patogenů se hodí mikroskopy, které na rozdíl od dalekohledů vidí do čím dál miniaturnějších oblastí.

Zmenšování dalekohledů (čili detektorů exoplanet ale nejen jich) je zásadně chybné: až dosud se od doby Galilova dalekohledu naopak zvětšovaly!!

Třebas nám mnohem víc přinese LHC.

V jaké oblasti?? V oblasti částicové fyziky, v níž měl přinést předpokládané výsledky, žalostně zklamal. Měly by to být nějaké vedlejší účinky; v oblastech odlehlých? Je naplánováno, že stávající LHC za dva roky skončí svou činnost. Pokud budou dosavadní podporovatelé rozumní, skončí dříve. Nejlépe by bylo, kdyby to už nastalo během měsíce!

„...nějaký výzkum v laboratořích nízkých teplot“ něco kladného přinést může, ale pouze pro případy, které nebudou postaveny na sporných nebo dokonce špatných předpokladech a že hlavní výzkum nebudou „převálcovávat“ záporné důsledky vedlejších důsledků. Na místě je tedy velká opatrnost v tom, do jakého výzkumu se pustit a do jakého raději ne.

Hlavní je nepřestat myslet a hledat, jak vesmír funguje.

Plně souhlasím s tím myšlením, sám jsem to v minulém příspěvku uvedl a uvádím to i zde (výše). Také souhlasím s přemýšlením o funkci vesmíru, ale nejen přemýšlení o popisu funkce některé části vesmíru nebo celého vesmíru, ale také o účelnosti či bezúčelnosti zkoumané části či celku vesmíru a také o účelnosti/bezúčelnosti samotného zkoumání této části či celku.

25. 1. 2016

Kurz Alfa

O pořádání kurzu Alfa padly zmínky už před několika lety, ještě když naší farářkou byla Jana Rumlová. Zapojení do přípravy formou vstupu (zápisu) do přípravného týmu měním na předložení několika námětů k případné úvaze. Tehdy při těch prvních zmínkách mě napadlo, že velmi vhodným podkladem by byla knížka C. S. Lewise „K jádru křesťanství“ nebo/a knížka J. Grubera „Pojď a přesvědč se“. Témata a výklady, v těchto knížkách uvedené se mi jeví velmi vhodné pro Kurz Alfa i dnes. Pak existují témata, uvedená v posledním našem sborovém časopisu Posel. Kromě toho by se nabízela další „ožehavá“ témata: Rozdělení křesťanstva do mnoha církví a dnešní ekumenismus; Jiné duchovní směry (Islám, Buddhismus, přírodní animismus) versus křesťanství; Věda a víra; Role informací pro život; Pravda bez lásky je krutá a láska bez pravdy je slepá; Byla víra Komenského, Masaryka a jiných našich velikánů dána jenom jejich dobou?; Vliv křesťanství na politiku čili Musí být politika „špinavá?"; Musí být reklama nabubřelá až klamavá?; Právo a odpovědnost; aj. Rozbor těchto témat a diskuze o nich by ovšem zabral další „kurzy“ - od Alfa až po Omega. Na konání takových besed (diskuzí), asi nebudeme mít síly, rozhodně ne najednou. Asi budeme muset vybrat jenom navrhovaných deset témat. Některá témata, která by se nám jevila jako velmi velice zajímavá a dokonce nutná k proděbatování, bychom uskutečnili např. v nějakých zvlášť konaných přednáškách s diskuzí. Za úvahu stojí konání dvou či tří kurzů Alfa souběžně, přičemž v každém z nich by byl počet účastníků omezen na deset až dvacet. Nižší počet účastníků dává větší šanci každému z nich k přednesení vlastního názoru, dotazu či připomínky. Počet „lektorů“ v jedné hodině by měl být omezen na dva nebo max. na tři. Přitom jen jeden z nich by byl moderátorem. V každém případě bych zahrnul doplnění „promluvy“ prezentací pomocí programu Power Point nebo pomocí videa. Byl by tak dodržen požadavek zapojení více smyslů. Zajímavost by se tím zvýšila několikanásobně. Navíc by každý účastník dostal na papíře nějaké Shrnutí či Důležité body (nebo otázky) z „promluvy“, popř. celou „promluvu.“ Ono Shrnutí by také bylo uveřejněno v Poslu. Z uvedených témat jsem se zabýval Informací a vytvořil jsem elektronickou knížku a Prezentaci nazvanou „Kreativní informace.“ K takovému vytvoření mě mj. inspirovalo vyučování předmětů „Informatika“ a „Základy práce s počítačem“, když jsem ten první učil na gymnáziu a ten druhý na učilišti. Jiná uvedená témata jsou mi odlehlá. Zato bych mohl nabídnout např.

„Vakuum jako základ všeho hmotného“ nebo „Přitažlivost gravitace“, což se ovšem nebude hodit. Za úvahu stojí zapojení farářů a kazatelů jiných církví v Olomouci.

5. 9. 2017

Na počátku bylo Slovo (J 1:1)

O jaký počátek jde? Ne o počátek souřadné soustavy, tedy o počáteční bod, z něhož vychází vodorovně vpravo osa x, směrem vpřed osa y a směrem nahoru osa z. Jak je zřejmé z následujícího textu, jde o výklad prvních slov Bible: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ Jde o odpověď na otázku JAK se tady objevil vesmír a všechno čím je charakterizován, tj. jak to, že existuje čas, prostor, hmota, energie, příroda a my lidé.

Vesmír se svými součástmi (hmotou, energií, prostorem a časem) má tedy počátek. Podle zákona zachování energie a hmotnosti se v 19. století a začátkem 20. století odvozovalo, že vesmír je věčný. Tzn., že čas nikdy nevznikl a nikdy nezanikne – a podobně i prostor či hmota a energie. Avšak po Einsteinovu objevu teorie relativity musel být tento pohled zásadně opraven. Vesmír, tj. prostor, čas, hmota i energie mají svůj počátek!

Za tento počátek se běžně považuje velký třesk, časový okamžik $t = 0$ – přesněji $t = 0$ až 10^{-44} sekundy. V tomto nepředstavitelně kratičkém časovém úseku se měl vynořit prostor, čas, hmota i energie, prostě celý vesmír. Je takto charakterizovaný počátek tentýž počátek, o němž jsme mluvili před chvílí?

Někteří křesťané se domnívají, že jde o tentýž počátek. Že počátek, popsáný v Bibli a počátek velkého třesku je jedno a totéž. Tomu však tak není, už jenom proto, že velký třesk měl vzniknout sám od sebe, přirozenou změnou. Ve výkladu velkého třesku není ani náznak, že by příčinou tohoto jevu měl být Bůh nebo jeho Slovo.

Původní text zní: „Na počátku byl Logos,“ tj. informace o tom CO se má stát a JAK se to má dít, čili v jakém pořadí. Bez tohoto Logu, bez této přesné informace by stát nemohlo nic! To je přece logické! „Logos“ je smysluplná informace, „logos“ je logický! Jakákoliv nelogičnost ze smyslu dělá nesmysl.

Na počátku vesmíru tedy není prudký samovolný vznik prostoru, času, energie a hmoty, nýbrž informace o tom, CO má vzniknout! Logické je, že prostor, čas, hmota a energie se nemohou vynořit, když není jasné, že mají vzniknout **právě** tyto skutečnosti a ne něco jiného! Výroba, tj. vznik některého umělého předmětu, také začíná jasnou informací o tom, CO se bude vyrábět. A ovšem také JAK se to bude dělat, jakým postupem a jakými nástroji či stroji. Výrobce nejprve řekne, že bude vyrábět auta a ne šicí stroje nebo nádoby. (Následuje informace Z ČEHO, z jakého materiálu či z jakých součástí a informace JAK, pracovní postup).

Na počátku vesmíru tedy bylo Slovo. Ne ledajaké, ale Slovo Boží, pocházející od Boha. To říká také Ž 33:6, na něž odkazují Kraličtí: „Slovem Hospodinovým učiněna jsou nebesa...“ Takové sdělení se opakuje v Gn1: „I řekl Bůh...“ Pak tam opakuje, že se to, co řekl Bůh, také stalo. Šlo a jde tedy o Slovo tvůrčí, jasnou čili logickou informaci CO se má stát.

Uvedl jsem, že Logos je informace. Informace nemůže vzniknout z hmoty či z energie. Mezi energií a hmotou/hmotností existuje fyzikální vztah, proslulý Einsteinův vztah $E = mc^2$, čili že energie má hmotnost a hmota má energii. Mezi informací a energií nebo mezi informací a hmotou žádný takový vztah neexistuje, hmotu či energii nelze nějak převést na informaci. Nebo, jinak řečeno, informace nemá hmotnost, informace je nehmotná.

Jednotkou informace je bit. Bit může mít jen dvě hodnoty – buďto je pravdivý, což obvykle označíme číslicí 1, nebo je nepravdivý, což označujeme číslicí 0. S bity nelze pracovat stejně jako s čísly, nýbrž jako s logickými hodnotami. Ten způsob práce se nazývá logická algebra nebo algebra logiky. Logická algebra má zcela jiná pravidla než běžná algebra. Je to práce s pravdivostí – označenou jedničkou nebo s nepravdivostí, označenou

nulou. Nula a jednička zde nejsou fyzikální veličiny se svými fyzikálními jednotkami, jako jsou např. kilogramy. Jsou to logické hodnoty!

Nelze tvrdit, že 2 kg jsou logické, zatímco 3 kg jsou nelogické nebo že 5 joulů je logických, zatímco 7 joulů je nelogických. Jednotky hmotnosti či jednotky energie s jednotkami informace, tj. s logickými hodnotami, nijak nesouvisí. Žádná hmota nebo energie se nemůže přeměnit na logiku. Naopak žádné logické operace nemohou samy od sebe vytvořit nějakou hmotu nebo energii.

Logos ve větě „Na počátku vesmíru byl Logos“ má svou logiku, zcela jednoznačnou logiku. Byl to počáteční Logos, Boží logos, počátek také veškeré logiky. Informace o tom, že se má prázdnota, která je nelogická, uspořádat do logického pořádku. Do rostlin a do hvězd, do zvířat do lidí, do výtvorů a do tvorů.

Na počátku vesmíru byl Boží logos a ne velký třesk. Jiří Grygar při líčení velkého třesku mj. napsal: „Vesmír vybuchl.“ Jak mohl vesmír vybuchnout, když ještě neexistoval? Ten tím výbuchem teprve měl vzniknout. Nemá to logiku! Tvrzení, že velký třesk není výbuch, ale prudké rozpínání, je také nelogické – neboť mělo jít o mnohem prudší rozpínání než při výbuších, které známe. Do takového tvrzení bychom logiku mohli dodat a říkat: Ne, nebyl to výbuch, ale byl to – ovšem jen v logickém smyslu – super-výbuch nebo mega-výbuch!

Na počátku byl Logos, Boží logos!

7. 11. 2018

Pevné pilíře vesmíru

„Říkejte mezi pronárody: Hospodin kraluje! Pevně je ustaven svět, nic jím neotřese.“ (Ž 96: 10)

Když žalmista vyznává: „Zemi jsi založil na pilířích, aby se nehnula navěky a navždy“ (Ž 104:5), nemluví jen o základech, na nichž je „postavena“ Země, ale o pevných základech, které platí pro celý vesmír.

Svého času takové verše sloužily pro podporu geocentrické teorie, která říká, že středem vesmíru je nehybná Země, a že všechna „nebeská“ tělesa se otáčejí kolem ní. Ale zde není řeč o faktickém uspořádání sluneční soustavy, ale o pevných pilířích její struktury, o zákonitostech, které pro ni platí. Ty pilíře jsou neměnné zákony, které nazýváme „přírodními.“ O těchto zákonech přece platí, že se jimi všechno, celý vesmír, řídí. V jedné části vesmíru neplatí, že těleso ponořené do kapaliny je nadnášeno silou rovnou tíze kapaliny, kterou to těleso vytlačilo – zatímco v jiné části vesmíru by platilo, že to těleso je onou silou rovnou tíze téže kapaliny potápěno.

Bůh ustavil konstantní pravidla – přírodní zákony – které platí pevně a nepohybně. Tyto zákony se nemění ani v čase, ani v prostoru. Pravda, dosud neznáme všechny přírodní zákony a náš pohled – i na pevnost nám známých zákonů – je neúplný. Při objevu dosud neznámého jevu se může tedy zdát, že některý přírodní zákon neplatí nebo platí jaksi podivně.

Uvedl jsem, že přírodními zákony se „vesmír“, tedy všechny fyzikální děje, řídí. To ovšem neznamená, že ty zákony samy o sobě jsou příčinou oněch jevů, že fyzikální jevy jsou přírodními zákony způsobeny. Fyzikální zákon je předpis nebo popis podobný kuchařskému předpisu. Jestliže NĚKDO postupuje PODLE kuchařského předpisu, dostane kýžený výsledek. Ale ten výsledek ze samotného kuchařského předpisu nevznikne.

Přírodní zákon pouze popisuje, JAK určitý jev probíhá – např. že když vložíme nějaké těleso do kapaliny, tak na něj působí vztlaková síla. Ale příčina, tj. ona vztlaková síla, je způsobena TÍHOU (postaru vahou) kapaliny a ne tím zákonem.

Neměnnost přírodních zákonů, jejich nezávislost na místě a na čase se ve vědě předpokládá. Ale my si – na základě Božího slova o neotřesitelnosti jeho ustanovení – můžeme tím být zcela jisti!

Jestliže se nám zdá, že přírodní zákon někde nebo někdy neplatí, pak jsme na něco zapomněli. Např. když těleso nedáme do kapaliny, nemůže jí být vytlačováno nahoru. Je ovšem zajímavé, že tělesa jsou „nadnášena“ i tíhou vzduchu, když se v tom vzduchu nacházejí. Pravda tíha vzduchu, kterou ono těleso zaujímá, je malá, takže ono vytlačování je malé. Ale můžeme použít balonu, naplněného nějakým lehčím plynem a ejhle: balon, „nadnášený“ vzduchem, poletí vzhůru!

Kromě „přírodních“ zákonů, které platí pro celou přírodu či celý vesmír, jsou i pravidla, která platí jen pro lidi. Zatímco my lidé se podřizujeme přírodním zákonům bezvýhradně, protože tyto zákony obejít nelze, speciální zákony, platné jen pro nás, obcházíme. Např. když lžeme, někdy tak silně, že se nám „od pusy práší.“ A ten, kdo lže, krade – okrádá ostatní o správný význam slov, takže některá slova získala až opačný význam a některá jiná slova dokonce svůj význam ztratila.

Ony zákony pouze pro lidi sice můžeme obcházet, ale tím je nijak nezměníme, jsou pevné a nepohybné. Pouze se důsledky jejich platnosti mohou projevit s velkým zpožděním.

Když zjistíme, že zákony pro lidi vlastně ani nejsme sami od sebe dodržet, našťastí platí „Bůh je láska“, nebo „tak Bůh miloval svět, že dal svého Syna, aby každý, kdo v něj věří, neskomíral a nakonec nezahynul, ale aby měl život věčný.“ Tento zákon přetlačí naše porušování pravidel, shrnutých do milování Boha nade všechno a do milování bližního jako sebe. Platnost Boží lásky je nejpevnějším zákonem, kterým nemůže otrást nic. Ani výšiny, ani hlubiny, nebo cokoli jiného. Nebe a země pomine, vesmír se všemi „přírodními“ zákony zanikne, ale platnost Boží lásky zůstane. Nezmění se nikdy. NIKDY!

20. 11. 2018

Citáty

[Nashvillské prohlášení o sexualitě z biblického pohledu](#)

Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe... (Ž 100,3)

Článek 1

Vyznáváme, že Bůh stvořil manželství jako smluvní, pohlavní a doživotní svazek mezi jedním mužem a jednou ženou, tedy manželem a manželkou, s cílem zplození potomstva. Tento svazek má být obrazem smluvní lásky mezi Kristem a jeho nevěstou – církví.

Odmítáme tvrzení, že Bůh stvořil manželství jako vztah homosexuální, polygamní (mnohomanželský) či polyamorní (více milenců najednou). Taktéž odmítáme, že manželství je pouze lidská smlouva, a nikoliv smlouva uzavřená před Bohem.

Článek 2

Vyznáváme, že Boží vůle, zjevená pro všechny lidi, je pohlavní zdrženlivost (čistota) mimo manželství a věrnost v manželství.

Odmítáme tvrzení, že jakákoliv náklonnost, touha či oddanost ospravedlňuje pohlavní styk před manželstvím nebo mimo něj či ospravedlňuje jakoukoliv podobu pohlavní nemravnosti.

Článek 3

Vyznáváme, že Bůh stvořil Adama a Evu ke svému obrazu jako první lidské bytosti, které jsou si rovny před Bohem jako osoby, avšak s rozdílným pohlavím, jako muž a žena.

Odmítáme tvrzení, že Bohem ustanovené rozdíly mezi mužem a ženou způsobují jejich nerovnost v důstojnosti či hodnotě.

Článek 4

Vyznáváme, že Bohem ustanovené rozdíly mezi mužem a ženou vyjadřují původní Boží stvořitelství záměr a mají být lidem k dobru a k prospěchu.

Odmítáme tvrzení, že tyto rozdíly jsou následkem pádu či představují tragédii, kterou je nutno překonat.

Článek 5

Vyznáváme, že rozdíly v rozmnožovacím ústrojí muže a ženy jsou nedílnou součástí Božího záměru pro sebepojetí člověka jako muže a ženy.

Odmítáme tvrzení, že tělesné odchylky nebo psychologické stavy ruší Bohem určenou vazbu mezi biologickým pohlavím a sebepojetím člověka jako muže a ženy.

Článek 6

Vyznáváme, že lidé, kteří se narodili s tělesnou poruchou pohlavního vývoje, jsou stvořeni k obrazu Božímu a mají stejnou důstojnost a hodnotu jako ostatní lidské bytosti. Náš Pán Ježíš o nich mluví jako o „eunuších, kteří se už takto narodili z matčina lůna“. Se všemi ostatními jsou pozváni, aby se stali věrnými následovníky Ježíše Krista a přijali své biologické pohlaví, nakolik je možné jej zjistit.

Odmítáme tvrzení, že nejednoznačnost ve vztahu k biologickému pohlaví člověka mu brání žít plnohodnotný život v radostné poslušnosti Kristu.

Článek 7

Vyznáváme, že sebepojetí člověka jako muže a ženy má být vymezeno Božím svatým záměrem ve stvoření a spasení, jak to zjevuje Písmo.

Odmítáme tvrzení, že přijetí homosexuálního nebo transsexuálního sebepojetí je v souladu s Božím svatým záměrem ve stvoření a spasení.

Článek 8

Vyznáváme, že lidé, kteří prožívají pohlavní přitažlivost ke stejnému pohlaví, mohou skrze víru v Pána Ježíše Krista vést plnohodnotný a bohatý život, který se líbí Bohu, pokud – jako všichni křesťané – žijí v čistotě.

Odmítáme tvrzení, že pohlavní přitažlivost ke stejnému pohlaví je součástí přirozeného dobra obsaženého v původním stvoření nebo že tato přitažlivost znemožňuje člověku přístup k evangeliu.

Článek 9

Vyznáváme, že hřích deformuje pohlavní touhy tím, že je odvádí od manželské smlouvy směrem k pohlavní nemravnosti. Tato deformace zahrnuje jak heterosexuální, tak homosexuální nemravnost.

Odmítáme tvrzení, že přetrvávající touha po pohlavní nemravnosti ospravedlňuje nemravné pohlavní chování.

Článek 10

Vyznáváme, že schvalování homosexuální nemravnosti nebo transsexuality je hříchem a že takové schvalování představuje zásadní odchylku od věrného křesťanství a jeho svědectví.

Odmítáme tvrzení, že schvalování homosexuální nemravnosti nebo transsexuality je morálně neutrální otázkou, na níž se jinak věrní křesťané mohou, ale nemusejí shodnout.

Článek 11

Vyznáváme, že máme neustále povinnost říkat pravdu s láskou včetně situací, kdy mluvíme k někomu nebo o někom jako o muži a ženě.

Odmítáme tvrzení, že máme jakoukoliv povinnost mluvit takovým způsobem, který zneuctuje Boží záměr stvoření člověka k jeho obrazu jako muže a ženy.

Článek 12

Vyznáváme, že Boží milost v Kristu poskytuje jak milosrdné odpouštění, tak proměňující moc a že toto odpuštění a moc uschopňuje Ježíšova učedníka k tomu, aby umrtvoval hříšné touhy a žil způsobem přinášejícím čest Pánu.

Odmítáme tvrzení, že Boží milost v Kristu není dostatečná pro odpouštění všech pohlavních hříchů anebo že tato milost neposkytuje moc k posvěcení každého věřícího, který je sváděn pohlavním hříchem.

Článek 13

Vyznáváme, že Boží milost v Kristu umožňuje hříšníkům zřít se transsexuálního sebepojetí a skrze Boží shovívavost přijmout Bohem určenou vazbu mezi biologickým pohlavím člověka a jeho sebepojetím jako muže nebo ženy.

Odmítáme tvrzení, že Boží milost v Kristu schvaluje sebepojetí, které je v rozporu s Boží zjevenou vůlí.

Článek 14

Vyznáváme, že Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky, a že skrze Kristovu smrt a zmrtvýchvstání je odpuštění hříchů a věčný život dostupný každému člověku, který činí pokání ze svých hříchů a věří jedině v Krista jako Spasitele, Pána a svůj největší poklad.

Odmítáme tvrzení, že Boží ruka je příliš krátká, aby zachránila anebo dosáhla kteréhokoliv hříšníka.

Bez úvodu, 22. 10. 2018

Nebe a jiné křesťanské výrazy

Kurzívou citáty; normálním písmem můj text

https://cs.wikipedia.org/wiki/Paralelní_světy

Paralelní světy (mnohovesmír) je označení teorie – hypotetické formy konkrétní existence vesmíru, ve kterém se nachází vedle "našeho" či jiného referenčního světa alespoň jeden další, relativně samostatný, relativně uzavřený (singulární, schopný relativně samostatného vývoje), relativně rozprostraněný a referenčnímu světu alespoň v něčem podobný (srovnatelný) svět, tedy alespoň někdy ve svém vývoji neprázdný a nelokální paralelní časoprostor vymezený alespoň čtyřmi základními parametry (dimenzemi) včetně času.

Paralelní vesmíry – koncept, kdy známý vesmír je jen jedním z mnoha a existuje oprávněná domněnka, že pokud by opravdu existovalo více navzájem různých vesmírů, je možné, že by tyto jiné vesmíry mohly mít i odlišné přírodní (fyzikální, chemické) zákony, než má vesmír náš.

Pozn.: Starobylé označení oblasti dobra a dokonalosti („nebe“) se podivuhodně kryje s moderní představou oblasti mimo náš vesmír, v níž vládou jiné zákony než zde na Zemi. Ovšem do (některého) paralelního vesmíru bychom se „mohli“ dostat červí děrou = kombinací černé + bílé díry. Není známo, do kterého paralelního vesmíru bychom se tak dostali, když je jich nekonečně mnoho – zda do třetího nebo sedmnáctého popř. do stého padesátého, atd. Jenže ta černá díra by byla vždy v našem vesmíru a ta bílá díra vždy v tom paralelním vesmíru. Navíc červí děrou by se „dalo“ dostat do minulosti nebo do budoucnosti našeho vesmíru – a zase nevíme kam přesně. Červí díra je tedy takový moderní „stroj času“, popsáný H. G. Wellsem.

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Nebe>

Jako **nebe** či **nebesa** se označuje místo či stav blaženosti mimo tento svět, kde podle některých náboženství dlí Bůh, nadpřirozené bytosti (andělé), případně i duše lidí, kteří do nebe budou přijati. Nebe se obvykle umísťuje nahoře, nad oblohu. V Novém zákoně se píše o Ježíšově nebeském království.

Bible však slovem nebe označuje i vše, co je nad zemí, a jeho stvořením celá začíná: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“

Termín „**nebe**“ má tedy aspoň dva významy: 1. oblast dobra a dokonalosti; 2. prostor nad povrchem Země (od atmosféry až k nejbzdálenějším hvězdám). V tomto významu se používá

i mimo Bibli: „nebeská tělesa“ = kosmická tělesa, „nebeské úkazy“ = atmosférické či kosmické jevy.

Věta „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi*“ znamená: Na počátku vytvořil Bůh Zemi i kosmický prostor. Kosmický prostor byl nejprve zaujímán vakuem (kvantovým vakuem) a pak, zanedlouho, také Zemí, světlem, rostlinami a stromy, hvězdami, zvířaty a lidmi. Vesmír – podle moderních poznatků – není věčný, ale má svůj počátek. Jenže ve velkém třesku, v ději, který z nicoty samovolně vytvořil to, co dnes pozorujeme (na Zemi i ve vesmíru). Zato „stvoření“ (moderně: „tvorba“) se neodehrálo samo od sebe, samovolně, ale byl zde činný Tvůrce (starobyle: Stvořitel)

Křesťané (aj. věřící) dosud používají starší slova. Některá se mohou jevit jako zastaralá, ale také je můžeme chápat jako obohacující jazyk (češtinu). Odstraněním „zastaralých“ slov češtinu ochudíme! Pro „ateisty“, hledající vyšší smysl života, bychom se měli – my křesťané – pokoušet tato starší slova vysvětlit. Ale také sami sobě!

<https://cs.wiktionary.org/wiki/nebe>

*etymologie: Z praslovanského slova *nebo (nebe)*, z protoindoevropského slova *néb^hos* (mrak, oblak).*

Nanebevstoupení = vstup do jiného prostoru; vstup do jiné dimenze; aktivní (ten kdo vstupuje, je v akci, jde nebo jede nebo letí).

Nanebevzetí = poddání se vedení do jiného prostoru (dimenze); pasivní: dodání speciální „kosmické lodi“ nebo jiné pomůcky.

Nebeské království = oblast dobra.

Stvořitel = Tvůrce; Spasitel = Zachránce; Duch Svatý = Inspirátor.

Stvoření = tvorba, ale také: tvor, výtvor.

Stůl Páně, večeře Páně, chrám Páně = Pánův stůl, Pánova večeře, Pánův chrám.

Učedník (učedník) = žák (učeň). Učedník Páně = Pánův žák.

Hospodin = Pán (Vývoj: Gospod' – Gospodin – Hospodin. V ruštině gospodin = pan – oslovení muže; gospod' = pán, oslovení Boha). Dnes se běžně používají slovní obdoby: hospodář, hospodský (ve významu hostitel).

Kníže temnot – Vládce temnot, nejasností, temných lidských stránek.

Satan – působící podobně jako Hřib satan.

Ďábel – bořitel, ničitel, rušitel.

Anděl – posel, poštovní doručovatel, obyčejný člověk nebo výjimečně mimozemšťan. Nemusí to být tvor s „andělskými“ vlastnostmi nebo s „andělskou“ tváří! Ale poselství, které přináší, je vždycky pěkné nebo krásné nebo skvostné. Obvykle nás nezajímá vzezření a vlastnosti poštovního doručovatele a dokonce to není vůbec důležité, hlavní a podstatná je ta zpráva, kterou nám doručil (hodil do poštovní schránky). Zejména, když je ta zpráva „nádherná“!

Svatý – zvláštní, oddělený, disident. Někdy: světec, posvátný, mimořádný; ale také: každý křesťan, i ten „nejmizernější“ – jen když míří k vyšším cílům, k Bohu (který je třikrát svatý), když zapomíná na sebe a něco dělá pro jiné. Může přitom „zakopnout“, ale vždy se poddá pomoci ke „vztyku“.

1. 6. 2019

Strana etického jednání

Několik předběžných námětů

Zatím navrhovaná „Strana etického jednání“ at' je politickou stranou, požadující po svých členech a zejména po svých představitelích etické jednání. Toto jednání at' se řídí základními etickými požadavky, zvláště požadavkem/pravidlem: „Co chceš, aby jiní činili jiní tobě, čiň ty jim“ a „Co nechceš, aby jiní činili jiní tobě, nečiň ty jim.“ Pak také: „Moje svoboda končí tam, kde začíná svoboda jiného.“

Jako prvořadou skutečnost klademe myšlenku, nápad, plán a jako druhořadou potom hmotnou (materiální) entitu či „stránku.“ Nečekáme, že jako jednotlivci nebo/a jako společenství/společnost dojdeme k lepšímu stavu zajištěním hmotného blahobytu pro sebe i jiné a teprve potom k blaženému stavu i svých myslí. Je potřeba budovat/vytvářet stránku hmotnou i etickou současně při přísném oddělování čistých prostředků (jak hmotných, tak nehmotných) od mafiánských. A ne nestarat se o původ hmotného i nehmotného zisku.

Cílem našeho života není překlenutí dnešního dne a pak i toho dalšího, ale lidství vůči jiným i na svůj vlastní úkor. To platí pro každého člena naší strany, ale hlavně pro její představitele.

Pro dobré – ušlechtilé – etické cíle nelze použít neetických prostředků. Zásada, že účel světí prostředky je pro nás nepřijatelná. K pravdě se nedá prolhat, k řádu nejde dojít rozvracením, k jasnému závěru nevedou mlhavá slova a nejasné nebo dokonce temné předpoklady.

Každý člen naší strany a zejména její představitel bude dbát toho, aby moc zákonodárná (včetně tvorby pravidel či řádů strany), moc výkonná a moc soudní (rozsuzující spory) byly přísně rozděleny – jak uvnitř strany, tak i ve společnosti. Jsme si vědomi, že korumpují nejen peníze a věcné dary, ale také moc. Proto lidé, kteří získají důvěru ostatních a budou stát v popředí nebo dokonce v čele naší strany nebo české společnosti, budou sami naléhat na to, aby byli kontrolováni, zda své moci nezneužívají ve svůj prospěch či ve prospěch svých příbuzných nebo ve prospěch úzké skupinky na úkor těch, kteří stojí v pozadí a kteří tvoří většinu. Všechny činy představitelů, zejména vedoucích k osobnímu blahobytu, budou průhledné a snadno kontrolovatelné. Na druhé straně odmítáme osočování nebo dokonce pronásledování našich představitelů, vedené postranními úmysly nebo nečestností.

Své návrhy, nápady a názory, stejně jako své činy chceme řídit podle následujících ctností:

1. Prozíravost – promyšlení návrhu nebo činu z různých výchozích stran a z možných důsledků. Chceme myslet i na hodně vzdálené následky nedomyšlených plánů a jejich provádění. Nedbalost v plánech a v činech at' je nám cizí.
2. Umírněnost – nutnou zapálenost korigujeme ohleduplností a empatií, protože víme, že akce vždy vyvolává reakci stejně velkou, ale opačného směru. Nemírné „užívání si“ různých potěšení a potěšeníček mívá za následek „vyhoření“ a také újmu na zdraví.
3. Spravedlivost – jednotné posuzování úmyslů a činů bez ohledu na třídní či rasový původ, pohlaví, věk, barvu pleti, stranickou příslušnost, náboženské vyznání nebo názor na svět, postavení ve společnosti, zaměstnání či povolání, majetek a jiné rozdíly.
4. Odvážnost – nechceme se bát žádných okolností nebo podmínek a nechceme se zbaběle podřizovat fyzické nebo psychické nadvládě jakýchkoli demagogů, ale chceme statečně bránit demokracii, osobní i společenskou svobodu, ale také osobní zodpovědnost.

Naše řeči at' jsou stručné, jasné, cílevědomé, skromné, přesné a také prozíravé, umírněné, spravedlivé a odvážné. Dlouhému rozvádění do nic neříkajících detailů – čili planému žvanění popř. „mlácení prázdné slámy“ se chceme vyhýbat „jako čert kříži.“ Tím více se míníme vyhýbat osočování nebo krivému svědectví.

Osobní prospěch, at' hmotný, at' nehmotný, nechť je vždycky až na druhém nebo třetím místě. To, co uděláme pro sebe, zemře spolu s námi; to, co uděláme pro druhé, tady zůstane.

Národní socialismus – stručně nacismus a bolševický socialismus či komunismus, hlásající lepší Evropu nebo zářné zítřky a přitom prosazující rasovou nebo třídní nenávisť – to jsou zavádějící a nespravedlivé režimy. Podobně i nenávisť vůči zuboženým lidem z Afriky nebo z Asie, kteří jsou vydáváni za teroristy, je nemravná a nepřejeme si žádné zdi nebo ploty. Místo nich bychom těmto lidem pomáhali přímo nebo nepřímo a to zejména v jejich vlasti. Podpoříme humanitární a charitativní organizace, které tam působí. Část svého hmotného i nehmotného bohatství věnujeme jim. Podpoříme lidi, kteří místo cestování a užívání si moře nebo hor pracují obětavě v zemích, kde vládne chudoba, nenávisť, války, sucho nebo naopak záplavy.

Lidi, ať už domácí nebo z cizích zemí, kteří projevují nenávisť, ničí, boří, nepodloženě obviňují jiné, míníme napomínat nebo dokonce trestat – ale na základě spravedlnosti a práva. Nepěkné činy nebo dokonce zločiny ať jsou nejprve vyšetřovány nezávislými policejními orgány a pak posuzovány, případně odsuzovány nezávislým soudnictvím.

Pravda bez lásky bývá krutá a láska bez pravdy bývá slepá. Milující pravda a pravdivá láska ať jsou hybnými silami našich osobních životů, ale také celé společnosti. Protože naděje nikdy neumírá, chceme věřit, že za pomoci jiných a na základě výše uvedených ctností se nám může podařit vytvářet podnětné společenství, příznivé psychickému prospěchu i tělesnému zdraví všech jeho členů.

Výše uvedené věty jsou prozatímním námětem nebo návrhem, jehož znění může být pozměněno, ale neměla by nastat změna v podstatě – náhrada ctností nectnostmi a etičností nemravností, poškozujícími nejen jiné lidi ale nakonec každého zastávce osobně. Všechno zde uvedené lze promyslet, rozpracovat a upravit, ovšem v duchu toho uvedeného.

V Olomouci, dne 7. 6. 2019

Citáty

LGBT nestačí, je tu LGBTQIAPK. Jak se v tom vyznat?

<https://www.marieclaire.cz/lgbt-nestaci-je-tu-lgbtqiapk-jak-se-v-tom-vyznat> (už nepřístupné)
Jen co jsme si zvykli na zkratku LGBT zahrnující sexuální menšiny, je tu krkolomnější označení, které pod sebou skrývá další varianty sexuálního chování. Co všechno se skrývá za písmeny LGBTQIAPK?

Lesby, gayové, bisexuálové a transgender osoby, ti se skrývají pod už známou zkratkou LGBT. Ta ale nepokrývá všechny možné varianty sexuálního chování. I proto vzniklo mnohem obsáhlejší označení LGBTQIAPK. Jak se v něm vyznat?

L jako lesba

Žena, která je sexuálně a milostně přitahována k jiným ženám.

G jako gay

Muž, kterého sexuálně a milostně přitahují jiní muži.

B jako bisexuál

Bisexuály, což mohou být muži i ženy, jsou přitahováni oběma pohlavími, byť to nemusí být ve stejné míře.

T jako transgender

Transgender popisuje širokou škálu lidí, jejichž genderová identita je odlišná od jejich biologického pohlaví.

Q jako queer

Queer je široké označení pro osoby, jejich pohlaví, chování nebo sexualita neodpovídají obvyklým společenským normám.

I jako intersexuál

Intersexuálem je člověk, který může mít navenek pohlavní znaky jednoho pohlaví, ale současně mít pohlavní orgány druhého pohlaví. Intersexuál tak může mít současně mužské i ženské pohlavní orgány a/nebo jeho genitálie není možné jednoznačně určit.

A jako asexuál

Asexuálové necítí sexuální přitažlivost ani touhu po partnerské sexualitě.

P jako pansexuál nebo polyamorie

Pansexuál se cítí přitahován ke všem osobám, bez ohledu na jejich gender nebo pohlaví.

Polyamorie pak znamená být otevřený více romantickým i sexuálním vztahům současně, kdy o sobě všichni účastníci vědí a souhlasí s tím.

K jako kink

Pod označením kink se schovávají ti, co provozují praktiky obsahující bondáž, disciplínu, dominanci, submisivitu, sadomasochismus i řadu dalších různorodých fetišů.

17. 2. 2020

Dál přece nejdeme sami

Úvaha nad myšlenkami J. Hromádky, vzatými z textu tohoto názvu

*„SOKRATES... objevil a nabídl lidstvu sílu a funkci, potřebu a nezbytnost DIALOGU. Sokrates věděl, že právě „DIA LOGOS“, tedy „SKRZE SLOVO“ se lidé mohou přiblížit jedem k druhému a spolu žít bez konfrontace silou, násilím, lží či podvodů. Ovšem za předpokladu, že každé slovo **trvale ponese a neztratí svůj pravý obsah.**“*

Z dob svého mládí si pamatuji správný význam slov „přítel, přítelkyně.“ Těmito termíny byli označováni lidé, zakládající a udržující přátelství. Dnes mají tato slova význam „sexuální partner“. Přitom v těch vzpomínaných dobách existovaly správné termíny „druh, družka,“ popř. „mileneček, milenka.“ V současnosti tyto termíny vymizely z praxe a byly nahrazeny právě slovy „přítel, přítelkyně.“

Změnou v uvedeném pojmenování se jednak ochudila čeština a jednak se vnesl zmatek do mezilidských vztahů. „Přítel“ či „přítelkyně“ původně a správně označuje člověka zpravidla stejného pohlaví, se kterým sdílíme všechno možné **kromě** sexu. Přátelé si o svých sexuálních vztazích či prožitcích mohou vyprávět, ale nebudou je spolu uskutečňovat.

Přátelství je dnes velmi vzácným vztahem. Tento nedostatek trvá už dost dlouho a pravděpodobně i z tohoto důvodu se změnil význam termínů, označující osoby velmi blízké, ochotné vložit do přátelství třeba všechny své hmotné i nehmotné prostředky včetně vlastního života.

Touha prožívat své dny „v pohodě,“ bez „nadbytečných“ obětí, život zaměřený pouze nebo velmi převážně na konzum, vylučuje vznik a trvání přátelství. Někteří lidé zapoměli na fakt, že člověk je tvor společenský a také na zákon zachování energie. Není možné jenom přijímat a nic nevydávat!

*„Pravda, lidé **poztráceli** řadu potřebných a důležitých základů života. Vyměnili je za laciný prožitek. Lidský život má však hlubší rozměr. Je to práce, služba, jeho dílo. To vše ve svém souhrnu a jádru jde až za hranici jeho dočasnosti.“*

Jenže tito lidé se dokonce nezajímají o nějaké horizonty, které by je přesahovaly i časově. Nemají žádnou touhu „podívat se na“ nebo dokonce prožívat hlubší život. Jejich cílem je (jak to formuloval jeden můj sokolský bratr) „překlenout“ dnešek. A pak i zítřek a všechny své dny. Nesmírně se ochuzují, ale o tom ani nechtějí vědět. Raději se zaměstnají přesunem k různým supermarketům, o nichž si z reklamního letáčku dočetli, že tam něco významně zlevnili.

*„ERICH FROMM v publikaci „Strach ze svobody“ dodává, že ... rychle soudící člověk touží být především **takřka** absolutně nezávislý na nikom a na ničem. [To ovšem není možné!] Takto zkratově chápe svobodu. Jenže svoboda není svévole. Svoboda je pravou svobodou až tehdy, je-li opřena a **pevně stojí** na etické **odpovědnosti.**“*

Výsledkem úsilí o absolutní nezávislost včetně nulové odpovědnosti tak může být ztráta svobody. V listopadu 1989 nám svoboda „spadla do klína“ a mnozí si s ní nevíme rady. Absolutní nezávislost na ničem a na nikom je nesmysl nebo pouhá vidina, která nemá žádnou

realitu. Sen, který je podobný snu o „stroji času“, jímž bychom se mohli přesunout do minulosti nebo do vzdálené budoucnosti nebo do nějakého paralelního vesmíru (přičemž ovšem nevíme do kterého!).

Trochu jiná je situace ve znalosti obsahu základních fyzikálních pojmů. Např.: **Co** to je „hmota“? Jenom to, co nahmatáme nebo můžeme nahmatat? A světlo a teplo není hmotné podstaty? Nebo Slunce a jiné hvězdy? Tak řekneme: „všechno, co má hmotnost“. Jenže to se točíme stále dokola a tvrdíme, že hmota má hmotnost neboli že je hmotná. Máme sice pravdu, ale podstatu hmoty nebo hmotnosti jsme neobjasnili.

Jestliže si „pomůžeme“ „definicí“, že hmota se skládá z částic, vznikne otázka: „A co jsou to (hmotné) částice?“ Kousičky hmoty? Jsme tam, kde jsme byli.

Nebo **co** je vakuum? Význam tohoto termínu se obvykle kryje s „prázdností“. To vyrůstá z představy tzv. technického vakua, kdy z nějaké nádoby vývěvou vysáváme vzduch, takže uvnitř nádoby vzniká „vzduchoprázdno“ neboli „vakuum“.

Ve fyzice má „vakuum“ zcela jiný význam a tak se tam někdy používá s přídavným jménem „kvantové“. Kvantové vakuum se mu říká proto, že je zahrnuto do kvantové fyziky (zvané také kvantová mechanika). Tato teorie nám říká, že vakuum nemůže být prázdné, ale musí mít **aspoň** minimální energii, která je sice maličká, ale nulová není.

Navíc se můžeme dovědět, že (kvantové) vakuum má **obrovskou** hustotu energie, srovnatelnou s hustotou látky (např. železa). Takže termín „vakuum“ je silně zavádějící!

V rozboru základních fyzikálních pojmů bych mohl ještě dlouho pokračovat. Bylo by to však zdlouhavé a proto čím dál méně zajímavé. Avšak i jen naznačené problémy se základními pojmy ukazují i na etiku vědy. Ukazují také meze vědy: Současná věda dosahuje závratných úspěchů, ale má jen nepatrné ponětí o svých základních pojmech! Věda vlastně **nevyhovuje** požadavku, kdy „*každé slovo trvale nese a neztratí svůj pravý obsah.*“ Základní slova nemohou ztratit to, co **nenesou**.

15. 1. 2011

Duchovní hodnoty pro 21. století

Výběr z přednášky ThDr. J. Hromádky + jeho rozbor

Z této přednášky jsem vybral části, které se mi jeví jako velmi podnětné. Uvádím je *kurzívou*, zatímco své poznámky píši normálním písmem.

Podoba našeho světa a člověka v něm

*1. Současný svět kolem nás je **technicky vyspělý** svět moderních lidí. Na prostoru přírodního světa byl vytvořen umělý „sekundární svět“. Obrovské betonové bloky staveb, moderní komplexy továren, autostrády, elektronická zařízení, milióny aut, telefon, rádio, TV, sofistikovaná elektronika, množství strojů a aparátů v každé domácnosti, to je onen umělý svět, který nebyl znám nikdy předtím. Je pestrý, bohatý, obsáhlý, důmyslný, funkční. I přesto, že je přínosem pro lidstvo, tento umělý svět vážně **ohrožuje** ten původní, řekněme po křesťansku „Bohem stvořený“ či chcete-li vytvořený „Řádem bytí“.*

V tomto umělém světě je každému člověku dáno k dispozici 50-60 „strojních otroků“ skrytých v neviditelné síle energie a zařízení, které nám slouží. Ani si to neuvědomujeme, jen to bereme jako holý fakt.

Už jen senioři si pamatují doby praní na valše v neckách, donášení uhlí a dřeva ze sklepa a topení jím v kamnech, telefonování pouze z pošty, ručního mlácení obilí atp. Žádné mobily, počítače ani dokonce televizory, mnohde ani vysavače! Stručně řečeno, mnoho tělesné

námahy a omezenost komunikace. Něco v dnešní době jen stěží představitelného. Můžeme se nad tím zamyslet.

Tak počítače a internet nám umožňují sledování záznamu bohoslužeb a komunikaci v rámci on line spojení s jinými členy sboru. Ale také umožňují naše sledování, popř. opravu našich myšlenek, se kterými seznamujeme jiné, právě prostřednictvím těchto moderních prostředků. Kterýkoliv počítačový odborník („hezky česky“ zvaný „ajt’ák“) by nám to mohl „zavařit“ ztížením nebo zastavením přístupu k internetu nebo zneužitím našich dat a myšlenek, které jsme pomocí internetu sdělili. Např. k pomluvě – doloženými citáty z našeho „pera.“

Svého času jsem uposlechl výzvy Wikipedie k doplnění toho, co tam není. Tak jsem k jednomu heslu přidal informace, které ovšem „ladily“ s mým pojetím, ale už ne se „standardním.“ I když jsem byl „opatrný“ a nehlásal nějaké zjevné „bludy,“ přesto byla moje snaha vyhodnocena jako nežádoucí. Někdo mé doplňky z wikipedie vymazal. Prof. Sokol, který nějak patřil do kolektivu, hlídajícího obsah Wikipedie, mi napsal a odůvodnil ono vymazání. Přesto, že jsem ve svém příspěvku **neudal** svou mailovou adresu. To zdůvodnění bylo velmi „slušné“ a poměrně rozumné, takže jsem vymazání přijal. Avšak zde jde o to, že jsme bedlivě hlídání a kdokoli nám může napsat, aniž bychom si to přáli. Kdyby místo prof. Sokola „seděl“ na daném místě nějaký méně morální člověk, mohlo to pro mě dopadnout daleko hůře!

O těchto otázkách je řeč ve 3. bodu Josefova textu o podobě našeho světa a tak bych jej přehodil jako druhý:

*2. Tento náš nový, umělý, technicky vyspělý svět se stal ovšem nejvíce **ohroženým**. Nemyslím tu jen na nebezpečí, která vyrůstají přímo jako produkt technické civilizace. Byrokratizace života, **palba informací**, nedostatek ticha, stres apod. Není to jen nebezpečí ekologické, které roste geometrickou řadou. A ovšem aktuálně např. „nepatrný virus“ si zprivatizoval celou obydlenu Zemi. Mimo tato nebezpečí všichni žijeme stále pod Damoklovým mečem katastrofy **nukleární**. Materiál k výrobě těchto zbraní se už desítky let prodává na světovém černém trhu lidské dobytosti. A to bez etických souřadnic těchto hazardních obchodníků. Bez etických mantinelů by tato hrozba znamenala globální katastrofu.*

Internet nám poskytuje opravdu přímo „šílenou“ záplavu informací i dezinformací. Dovoluje publikovat ledaco. Kromě porna a reklam se tam např. mohl objevit článek, zcela vážně tvrdící, že smrt Jana Masaryka mohla být sebevraždou nebo nešťastnou náhodou. Přesto, že Masaryk okno, ze kterého „vyskočil“ nebo z něj náhodou „spadl“, „**nezapomněl**“ za sebou zavřít!

Dokonce je nutná dost velká opatrnost u informací z vědeckého světa. Serióznost vědy je vážně ohrožena. Nejen neznaými novináři, kteří jaksi „popularizují“ výsledky vědeckých bádání, ale také naneštěstí samotnými vědci. Mohl bych uvést celou řadu vědeckých termínů a výkladů, o jejichž serióznosti lze přinejmenším pochybovat. Uvedu jeden příklad z oblasti, o níž se zajímám. Gravitace se vysvětluje tím, že „hmota“ (tj. tělesa) deformuje prostoročas a že naopak deformovaný prostoročas ovlivňuje tělesa. Jenže „prostoročas“ je čtyřrozměrný geometrický útvar, vymyšlený pojem. Jak mohou hmotná tělesa reálně, fyzikálně ovlivňovat myšlený pojem? A naopak, jak může vymyšlený útvar reálně ovlivňovat nějaké hmotné těleso? Přitom jde o **popis** jevu – matematický či geometrický. Ten je vynikající. Ale nejde o příčinu! Ta spočívá úplně jinde než v myšleném útvaru.

Ostatně nikdo nedokáže určit, co je to hmota, jaká je její (fyzikální) podstata. (**Ne** z čeho se skládá – z atomů a ty ze základních částic! **Podstatu** však neznáme). Jestliže si pomůžeme Einsteinovou formulací, že hmota je nakupená energie, vyvstane (jiná nezodpověditelná) otázka: „A co je fyzikální podstatou té energie?“ Odpověď, že energie je schopnost tělesa („hmoty“) konat práci, je definice v kruhu. Vede nás k první otázce.

Z naznačené oblasti bych mohl uvést celou spoustu problémů. Oblastí se zabývám po dobu asi dvaceti let – studiem cizích článků a psaním „seminárních“ prací. Tyto práce jsem uložil na svém webu.

Otázkou umělého světa se zabývá také 1. bod **Pohledu na člověka:**

Jsmo generace sdělovacích prostředků, které už nečiní náš život bohatším a hlubším, ale jen zvědavějším a povrchně vnímajícím. Jejich přemíra nakonec otupuje, a jejich příjemce se vůči nim stává imunním. Nenachází normu, aby je uměl roztrždit, případně vymést ze scény svého života. Důsledek: šíří se forma „vyhoření“.

Jestliže značné množství informací ze „seriózní“ oblasti vědy je podloženo hodně vratkými poznatky o základech vědy (jako je např. pojem „hmoty“), pak tím hůře to vypadá pro zprávy o politice, o událostech ve světě, o čelných představitelích mnoha států a o dalších informacích. Naskytá se otázka, zda se raději všemu nemáme vyhnout, zda být na mnohé z toho „imunní.“ Těch informací je opravdu velká spousta – a jak se v tom vyznat? Naštěstí máme spolehlivé „kritérium“ – pohled Boží, tak jej smíme poznávat z Bible, některých jejich výkladů a z vlastní zkušenosti s působením Ducha – vanoucího tam, kam ON chce!

Vracím se ke kapitole **Podoba našeho světa:**

3. Náš dnešní svět není jen okruh dvou tří vesnic našich dědů a pradědů, kde se narodili a zemřeli. Dnešní svět je globální i pro obyčejného člověka. Přírodní katastrofy, války, hlad, politické a hospodářské zápasy, sociální zvraty a revoluce, to všechno proběhne pomocí sdělovacích prostředků v několika sekundách k našim citům a nervům z jednoho konce zeměkoule na druhý. Žijeme ve velké „světové vesnici“. To vše určuje náš život i myšlení do značné míry. Do jisté míry to může i zbohatcovat, právě tak jako přitesávat celé lidstvo do nezáviděníhodné uniformity.

Jsmo ovšem hlavně ovlivněni zprávami o těchto jevech. Je dost podivné, že zpravodajové si vybírají valnou většinou zprávy záporné. O chvályhodné činnosti Lékařů bez hranic, o činnosti Charity a Diakonie, o dobrovolných cvičitelích a trenérech se něco dovíme pouze tehdy, když se po tom „pídíme.“ Negativní zprávy ovlivňují negativně, zvláště když nejsou vyváženy zprávami pozitivními.

Vědomosti z velkých vzdáleností, globální povaha našeho světa může rozšiřovat náš „obzor,“ abychom nebyli zaměřeni jen na svou rodinu a několik známých lidí v bezprostředním okolí. Zprávy v TV asi neovlivníme, ale můžeme sami záměrně vyhledávat kladné a prospěšné děje, jak jsem je výše naznačil. Přitom se nebudeme omezovat současnou dobou a přečteme si nebo si poslechneme zprávy staré i nějaké tisíciletí, zaznamenané v Bibli. Tím vyvážíme i následující hendikep:

4. Náš moderní svět je také docela sekulární svět. Naučil se řešit otázky politické, hospodářské i společenské bez přispění etických kódů, jakkoliv z duchovního dědictví etiky stále žije, aniž si to uvědomuje, či nechce přiznat. Základní otázky života a společenského dění přesunul jen do sféry zájemců. Je si jist svou věcí i přes neúspěchy, či katastrofy, které z takového furiantského rozhodování vyplývají.

Začalo to požadavkem vědy, aby se tam neuváděla víra v Boha, byť ze začátku jen v oblasti příčin vědeckých jevů a dějů. Věda může být neutrální, ale asi neexistuje vědec, který by nestránil ateizmu nebo teizmu. A z toho plynoucí etice či neetičnosti.

K uplatnění naznačené zásady vymezení vůči „náboženství“ nakonec došlo i v oblasti politiky, průmyslu a ekonomie, informací (např. těch televizních zpráv) a vůbec obyčejného občanského života. Jistě se tím pomohlo snížit pokrytectví „farizeů“, ale naneštěstí i vědomí existence odpovědnosti. Svobodu mnozí pochopili jako anarchii, „bez Boha je dovoleno všechno.“

Můžeme a máme brát vážně námitku, že mnozí „nevěřící“ se chovají mnohem lépe než ti, kteří „kážou vodu a pijí víno.“ Je pravda, že my křesťané jsme „sebranka,“ ale víme o „ideálu“, který ovšem může nás, jiné i „poměry“ změnit!

Jeden bod z kapitoly **Pohled na člověka** jsem už komentoval a tak mi čtyři zbývají: Jsme (2.) **generace toužící po klidu** a také (3.) **generace v masách a samotě**. Politický nátlak všemocné strany zmizel, ale místo „zářných komunistických zítřků“ nastoupila hrůzná komerce – nátlak pitomými reklamami, negativními zprávami, bohorovností demokraticky zvolených vládců, bulvárními informacemi i v „solidním“ tisku, značně vysokým pracovním tempem a strachem z „neznáma.“

(4. bod): **Mladé generaci nikdo nenásilně a srozumitelně neřekl, že morálka, etika, není žádná svěřací kazajka života. Je to prostě směrovka, na níž je jednoduše napsáno: „Tudy vede schůdná cesta k životu. Tečka. Ber nebo neber. Jsi člověk, máš svobodnou vůli.“** Snad aspoň evangelická (a katolická!) mládež toto svědectví získala a dokáže se podle něj orientovat. Ví, že *biblické Desatero je taková směrovka už tisíciletí*. Můžeme doufat, že vědí, že (podle 5. bodu – **Dionýsovská generace**) *proti sexuální posedlosti nelze postavit viktoriánskou morálku starých puritánů. Bible, křesťanství staví vše jinak: sex, inteligence i pud patří do řádu života, kde erós, sex, rozum, inteligence dostávají své čestné místo, smysl a legitimitu*. Přesto, že zažívají fakt padesátiprocentní rozvodovosti, mohou postavit a stavějí fakt, že 50% manželství se nerozvádí! Přes matení pojmu „manželství,“ ne sice legislativně, ale prakticky – jako sexuálního vztahu mezi partnery téhož pohlaví. Přes převládající „liberální“ pohled, tvrdící, že zdravý je **jakýkoliv** sex. Také asi vědí, že dnešnímu „světu“ chybí přátelství. Tedy vztah lidí obvykle téhož pohlaví, ovšem bez sexu a dokonce bez jeho náznaku. Nenechají se snad zmást změnou významu termínu „přítel, přítelkyně,“ což dnes znamená totéž jako zapomenutý termín „druh, družka“ nebo „milenc, milenka“ a vrátí se k naplňování původního významu slov „přítel, přítelkyně.“ Začnou úmyslně, záměrně **pěstovat** přátelství. Právě v době odcizování, samotářství a nemístného „liberalismu.“

14. 4. 2021

Jiný diskusní příspěvek k přednášce J. Hromádky

Když jsem se nastěhoval do domu, v němž pořád bydlím, stal jsem se předsedou samosprávy. V hospodaření jsme měli vymezenou částku pro „politickovýchovnou činnost.“ Využil jsem toho tak, že jsem na každý měsíc vymyslel nějakou společenskou akci. Např. v dubnu to byl „Den našich dětí.“ V prosinci jsem zorganizoval příchod Mikuláše s Čertem k dětem domu ve Společenské místnosti, což bylo vůči vedení družstva (kam jsme patřili) přímo kontroverzní podnik. Vrcholem této „politickovýchovné práce“ byla přednáška jednoho evangelického **faráře** (J. Hromádky) o jeho zkušenostech z **USA** (!), které mohl navštívit. Proč o tom píšu? V desátém roce mé zmíněné činnosti vznikl u obyvatel domu vůči mně tak velký odpor, že jsem byl „nucen“ svou funkci složit. Já jsem je jaksí nutil, aby se shromažďovali, zatímco mnozí chtěli „mít pokoj“ a uzavřít se ve svém bytě! Otázka: Jak působit na takové lidi a umožnit jim docela obyčejnou debatu, týkající se „všedních“ záležitostí?

Jiná zkušenost: Během svého šestitýdenního pobytu v geriatrické léčebně v Moravském Berouně (v r. 2020) jsem zaznamenal okruhy zájmů pacientů na pokoji, který mi byl určen. Tito mužové si ráno pustili televizi, a sice stanici Nova či Prima, a nechali to běžet až do 11 hodin večer. Víceméně to byla zvuková a obrazová kulisa, kterou ani nějak zvlášť nevnímali. Jakousi pozornost věnovali pitomým reklamám a fotbalu. Ve svých nepříliš četných slovních vstupech mluvili o některých svých současných zdravotních problémech, ale jinak mluvili dost povrchně – např. že bude oběd, že si zajdou na kávu, apod. Tento přístup k životu se shodoval s charakteristikou jednoho čelného sokolského bratra, který řekl, že cílem života je „nějak překlenout dnešek.“ Pak samozřejmě jde o překlenutí „zítřka“ a nic dál!

Obecnější dodatek. Recenzent -jn- v Listech 6/2020 píše o knize prof. Váchy „**Meze darwinismu**“ (vydané Masarykovou univerzitou): „*Jak čtete v první kapitole, jde o polemiku*

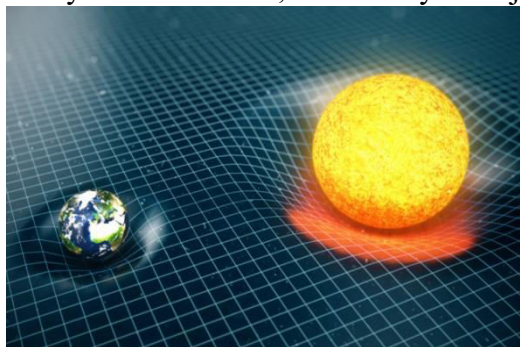
s osudovým trendem, který zahájilo 17. století, když si **zaměnilo** matematizovaný svět za svět přirozený, a zapřelo tak **podíl nitra** (snad nejen lidského) na vědecky zkoumané realitě.“

Ve fyzice lze začátek vidět ve snaze po co nejpřesnějším popisu pohybu těles, tj. po jednoduchém matematickém popisu, umožňujícím předpověď. Tělesa se zjednoduší na „hmotné body.“ Pro přesné vyjádření musíme nejprve popsat polohu tělesa, a bez jeho zjednodušení na hmotný bod to není možné. Tím ale přecházíme ze skutečnosti k fikci, nahradíme reálný prostor prostorem geometrickým.

Typickým příkladem takové záměny je použití Einsteinova prostoročasu, Když jsem se kdysi ptal svého „opponenta“, napsal mi, že „*prostoročas je to, v čem žijeme.*“ Vyjádřil tak přístup k realitě mnohých fyziků a také laiků. Jenže prostoročas je geometrická a teda vymyšlená pomůcka. Je čtyřrozměrný a navíc prázdný.

Bod nemá žádný rozměr neboli má nula rozměrů. **Přímka** má jeden rozměr – délku, neboli přímka je jednorozměrný geometrický prostor. **Rovina** je dvourozměrný geometrický prostor – s rozměry – souřadnicemi: délkou a šířkou. **Trojrozměrný** geometrický prostor má tři rozměry (souřadnice) – délku, šířku a výšku.

Vyjádřením, že těleso, „hmota“, zakřivuje prostoročas, což se modeluje průhybem pružné blány, jaksi mimoděk onomu prostoročasu také přičkneme **hmotnost**. Přece něco konkrétního nemůže prohýbat **abstraktní** pojem. Těžká koule nemůže prohýbat rovinu, myšlený útvar. Obrázek, v němž použijeme příměru průhybu pružné blány hmotnou koulí, názorně vysvětluje pouze **matematickou rovnici!** V našem případě jde o Einsteinovu gravitační rovnici. Místo málo srozumitelných matematických „hieroglyfů“ použijeme nákres. Avšak pozor! Pořád jde o **fikci!** Takové znázornění může pomáhat laikům porozumět složitým vztahům, vyjádřených matematickou formou. Jenže může také zavádět. To také bohužel mnohdy dělá! Laici – a také někdy renomovaní odborníci – ztotožní matematický popis, třeba vyjádřený geometrickým nákresem, za realitu. Popis je **zaměněn** za podstatu.

Zde uvedená záměna má velké důsledky. Uvedu jen ten nejpopulárnější, velmi přitažlivý důsledek: Černé díry jsou zborcené části prostoročasu, tedy části **myšleného** prostoročasu a tudíž **nemohou** reálně existovat – např. jako centra galaxií!

Záměna skutečného světa za matematický, podle -jn-, „*sice dopomohla vědě ke grandiózním úspěchům, ale za tu cenu, že dodnes zkoumá idealizovaný svět vlastních konstrukcí, ve víře, že je to svět skutečný.*“ Podobnou charakteristiku můžeme vztáhnout např. i na biologii. Někdo si vymyslel fiktivní příčinu rozvoje života od nejjednodušších forem až k člověku, včetně jeho vzniku, která není reálná! Skutečnost se i zde od dané fikce liší!

15. 4. 2021

Boží spolupracovníci

Nad tématem svědectví o Tvůrci – Zachránci – Inspirátorovi nebo nad tématem spolupráce na díle Božím se zamýšlela už celá spousta lidí. To však neznamená nepokusit se o specifický přístup – z hlediska bývalého učitele Fyziky a nynějšího studenta Úlohy vakua.

Domnívám se a dokonce jsem přesvědčen, že dosvědčení prastarých a přitom velice moderních biblických pravd pomocí typicky fyzikální metody potvrzování pokusem nebo pozorováním není nevhodné či dokonce špatné, ale naopak velmi **vhodné**. Samozřejmě, že fyzikálními pokusy nebo pozorováními nemůžeme podkládat existenci a činnost Boží tak, jak

se do děje ve Fyzice, kdy se pokusem přímo přesvědčujeme o platnosti nějakého fyzikálního zákona. Metoda dokladu pokusem nebo pozorováním není totéž jako osobně prováděný pokus nebo pozorování „na vlastní oči“.

V dnešní době hraje **věda** velkou roli, panuje přesvědčení, že věda je přesná (odborně: exaktní) a velice důležitá pro život. Věda má přesvědčivě ukazovat na příčiny jednotlivých „přírodních“ jevů a tedy se údajně liší od „náboženství“, které prý neurčitě za každým jevem vidí Boha jako obecnou a nespecifikovanou příčinu daného jevu v pozemské přírodě nebo ve vesmíru. Věda je pro svou přesnost zdánlivě jediná správná, kdežto – jak tvrdili naši bývalí vládcové – „náboženství je tmářství“ neboli „opium lidu“. Dnes už to takto nikdo neříká, nicméně tento přístup se uplatňuje prakticky. Většina národa nechce mít nic společného s vírou v Boha nebo s církvemi, které tohoto Boha hlásají. Myslí si, že věda je stoprocentně důvěryhodná, zatímco „náboženství“ skutečnost všelijak zkresluje a v církvích se mluví hodně nadneseně či odtažitě a pro dnešek nepoužitelně. Navíc chování hlasatelů Božích je často v rozporu s tím co tvrdí: „Kážou vodu a sami pijí víno“!

Je však věda opravdu mnohem důvěryhodnější (či důvěry hodnější)? Dlouhodobé studium Fyziky v oblasti kosmologie (neplést s kosmonautikou!), konkrétně vakua jako základní formy energie-hmoty a tím související podstaty gravitace, existence černých děr, existence temné hmoty i temné energie a v dalších oblastech, zdánlivě s uvedenými nesouvisejících, mě dovedlo k silnému přesvědčení, že věda se jako přesná a nejvhodnější pro život jen **tváří** a že v sobě obsahuje celou spoustu vnitřních rozporů. Dokonce se ukazuje, že v některých a přitom závažných případech vědci **lžou** a to i záměrně! Jen aby se neodchýlili od „standardního“ pojetí a výkladu. Takové odchylky totiž mohou být velmi **nebezpečné** – nejen pro vědeckou kariéru, ale i pro odpor i nenávist, včetně doloženého pronásledování! Vědci hlavní skupiny se „standardním“ přístupem či vysvětlením si raději zvolí matení: zakrývání či ignorování nedostatků a pochybností „standardní“ vědy a vyzvedávání jejich kladů, i když leckdy domnělých.

Mnozí věřící vědci se nechávají **mást** a sami tvrdí, že oblast vědy a oblast víry spolu souvisí jen dosti vzdáleně a že rozhodně se nemají „míchat“ dohromady. Přitom dávají důvěru **neověřitelným** hypotézám čili moderním pohádkám nebo bájím, protože si myslí, že jejich zařazení do vědy jim dává punc vědeckosti, zatímco poctivé úsilí po věrnosti zápisu v Bibli hodnotí jako nevhodný a nepřipustný fundamentalismus. Jistě existují extrémní, ale na obou stranách!

Když jsem se svým studiem začínal, neměl jsem ani tušení o uvedených skutečnostech. Postupně však, díky čistě **sekulárním** článkům a knihám, jejichž studium velice převažovalo nad články zaměřenými k potvrzování biblického textu z vědeckého hlediska, jsem došel k výše naznačeným závěrům.

Jestliže existuje vědecké vysvětlení fyzikálních jevů nebo dějů, které – dost překvapivě – potvrzuje tvorbu vesmíru tak, jak je to napsáno v Bibli, pak jsem „nucen“ takovou zkušenost sdělit i jiným. Konkrétně: Když je možné „vyloudit“ mikrovlnné „světlo“ přímo z vakua, **aniž** by existoval jakýkoliv „světelný zdroj“, potom zpráva, že Bůh nejprve stvořil světlo a teprve potom hvězdy, není jakýsi mýtus = pohádka, ale taková možnost je vědecky potvrzena! Pak i vědecké „svědectví“ souhlasí se svědectvím Bible. Naznačený pokus se vznikem světla z vakua také dotvrzuje, že k tomuto vzniku není zapotřebí nějaká miliarda let. Vždyť vědci, kteří pokus provedli, to světlo získali tentýž **den**, kdy sestavili fyzikální přístroje! Tzn., že sdělení o tvorbě světla za jediný (24hodinový) den vůbec neznamená, že slovo „den“ při stvoření světa by se mohlo vysvětlovat jako velmi dlouhé období. Takové vysvětlení vůbec „nesedí“ s uvedeným pokusem! I když jde o **nestandardní** pokus, zahájený díky myšlence o **velké** energii vakua a tedy možnosti její přeměny na jinou energii, v tomto případě na energii světelnou = zářivou.

O pravdivosti a tedy i etičnosti vědy a/nebo vědců, kteří tu vědu uskutečňují, by se dalo psát nebo mluvit mnohem více než jsem mohl uvést zde. To znamená, že také o „vědeckých“ bájích a mýtech a samozřejmě o biblických „mýtech“! Třeba také můžeme debatovat o tom, že sice běží TV pořad „Zázraky přírody“, ale o zázracích Tvůrce té přírody se tam nemluví.

28. 8. 2021

Kritika knihy „Meze darwinismu“

Citáty kurzívou

Pan prof. Vácha neuvažuje zásadní rozdíl mezi informací a hmotou. Hodně přitom spoléhá na kvantovou mechaniku: Ale ani kvantová neurčitost ani celá kvantová mechanika nemůže fyzikálně (hmotně) ovlivňovat informaci. Nějak – spíše podvědomě – **věří** na úzké spojení kvantové fyziky s informací. Jenže informace sama o sobě je nehmotná a opírá se o logiku = což je rovněž abstraktní „entita“. Logické operace, s nimiž se v Informatice a zvláště u počítačů pracuje, jsou naprosto odlišné od matematických či algebraických operací. Např. logický součin je zcela odlišný od algebraického součinu. Na začátku těchto operací stojí přisouzení pravdivosti nebo nepravdivosti určitému (jednoduchému) výroku. O pravdivosti či nepravdivosti rozhoduje inteligentní bytost. Přitom tu pravdivost/ nepravdivost můžeme označit symboly 1 a 0. Docela „klidně“ bychom mohli požit jiných symbolů (např. „A“, „N“). Jenže potom bychom mohli aplikovat algebru logiky (např. výše uvedený logický součin) jen hodně obtížně. Při tom můžeme použít přímé logiky (1 = pravdivé, 0 = nepravdivé tvrzení) nebo obrácené logiky (1 = nepravdivé, 0 = pravdivé tvrzení)! Navíc: Místo zakódování jedničkou a nulou (čili pomocí bitů) umějí Indiáni kmene Navajo jiný kód, kterému nikdo kromě nich nerozumí a který Americe pomohl vyhrát válku s nacistickým Německem a podobně zaměřeným Japonskem! Na otázku, zda nějaký „ajt’ák“ umí kódovat v systému, který používá DNA, si myslím, že existuje odpověď: Nikoli!

Tak např. v Souhrnu 4. kapitoly pan prof. píše: *Zesilovací charakter „slabých vazeb“, realizovaných např. „spínači“ genové aktivity, který hypoteticky umožňuje, aby jednotlivé kvantově-mechanické události v genech, samy o sobě fyzikálně nedeterminované, měly po proběhnutí dekoherence, kterou může vzniknout mikrofyzikální „mutace“, výrazný účinek na utváření dospělého fenotypu, a tedy i na vznik „evolučních novinek“.*

Pod pojmem „dekoherence“ si dosaďme „zborcení mnoha kvantových stavů do jednoho.“ K dekoherenci dojde zejména při pozorování výsledku kvantově mechanického děje, kdy se z mnoha předem neurčitelných výsledků projeví – právě působením pozorování – jen jeden. To by se – se skřípěním zubů – dalo označit jako *mikrofyzikální „mutace“*; takový pojem se – pokud vím – v kvantové mechanice nevyskytuje.

Kvantově mechanické děje se však netýkají informace, nýbrž elektronů nebo jiných mikroskopických částic. Prof. Vácha sám v čtvrté části 10. kapitoly píše: *„Jak dochází ke „konverzi“ či „transmutaci“ aktů vědomí na fyzické [fyzikální] procesy, se kvantovými hypotézami neřeší“.* Nadpis této části přesto zní: *„Hypotéza: Moc vědomí využívá kvantově-mechanického indeterminismu“.* [Indeterminismus = neurčitost – např. výše naznačená]. Jak tento problém řeší filozofie – o kterou se prof. Vácha ve své knize vydatně opírá – to jaksi autor „zapomněl“ uvést. Dovoluji si velice pochybovat, že se tím filozofie vůbec zabývá. Kvantová mechanika (a fyzika celá) – se takovými otázkami nezabývá určitě (jak ostatně pan prof. píše).

O něco výše však autor tvrdí: *„Hypoteticky je možné předpokládat, že mozek je organizován tak, že pro jeho činnost jsou přeměny na kvantově-mechanické [mikroskopické] úrovni důležité a že mozkové funkce probíhající na makrofyzikální se vynořují z kvantové úrovně.“*

Zcela nadbytečně k možnosti předpokladu (ů) přidává „hypoteticky“: Předpoklady jsou hypotetické **vždycky**. Jestliže se předpoklad (čili hypotéza) potvrdí, už je to fakt neboli to

hypotéza není! Ale je zde mnohem ožehavější věc: Toto tvrzení se opírá o předpoklad, že myšlenky se v mozku „rodí“ podobně jako pot z kůže. Informace vzniká v mozku (nebo v celé neuronové síti?) jako myšlenka, potom se překóduje na do věty či na jiný záznam a nakonec ji příjemce dekóduje a ukládá jako myšlenku. Autor i příjemce ovšem musí perfektně ovládat kód – např. jazyk (češtinu, angličtinu, ...), v němž je věta zapsána. Při přenosu od autora k příjemci dochází k několikanásobnému překódování a tedy k mnohanásobnému způsobu záznamu, ale vlastní (obsah) informace se přitom **nesmí** změnit. Jinak by došlo k podobnému zkomolení jako při dětské hře na tichou poštu. Při hře je to legrace, ale při vážných příležitostech, např. při záchraně lidského života by to byla katastrofa!

Podobné ztotožnění informace s „výronem“ mozku je na konci 10. kapitoly: „*Organismus a jeho mozek jsou možná kauzálně uzavřené na makrofyzikální, nikoliv však na kvantově-mechanické úrovni.*“ Ale hned následující věta to opravuje: „*Vůle by mohla zasahovat v okamžiku „dekoherence“ košerovaných kvantových stavů a změnit pravděpodobnost výsledku.*“ Až na ty „košerované“ kvantové stavy se zde tvrdí něco opačného výše uvedenému předpokladu: dekoherenci by mohla ovlivnit **vůle!** Tohle odmítne každý fyzik, zejména pracující s kvantovou mechanikou, protože při pokusech se nic takového nedá pozorovat! Vůbec takový vliv nebude předpokládat. Navíc: je nutno uvážit reakci Židů na nevhodné použití termínu „košer“.

Proti této opravě stojí tvrzení z 10. 2: „*Je ... myslitelné, aby jednotlivé kvantově-mechanické události, samy o sobě fyzikálně nedeterminované, měly výrazný účinek na utváření dospělého fenotypu.*“ Myslitelné je ledacos, ale takováto tvrzení se dají nazvat „spekulace“ nebo dokonce „bujará spekulace“.

*

Prof. Vácha podává kritiku darwinismu, jiných sekulárních přístupů. Ukazuje, jak **všechny** tyto výklady jsou nedostatečné nebo dokonce nesprávné. Ale sám nepodává nějaké – podle něj – konkrétní správné řešení; jen je mlhavě naznačuje.

Ve své knize si na jejím začátku vytkl cíl: „*Cíl této knihy se dá vyjádřit jednou větou: Ukázat, že přírodní výběr **není dostačující** příčinou evoluce k složitým (komplexním) formám života, nadaným schopností prožívat.*“ To se mu, podle mého mínění, podařilo – i v širší míře: ukázal, že k tomu není dostačující celý novodarwinismus (stručně: darwinismus) neboli Moderní syntéza.

Ukazuje, že nejsou dostatečné ani další výklady: neutrální teorie, evo-devo (evoluce individuálního vývoje), epigenetika a strukturalismus. Požaduje doplnění darwinismu nějakým zahrnutím vědomí, zejména lidského, zvláště fenomenálního. O jaké zapojení by mělo jít, to nevysvětluje.

Do vysvětlení života – jeho vzniku, průběhu či rozvoje – je podle autora samozřejmé vliv vědomí zařadit filosoficky a ne přírodovědně. Jen to nesmí být vědomí vyšší než lidské. Takovou možnost navrhuje hlavně v pátém appendixu, kritikou Inteligentního plánu (ID).

O oprávněnosti této kritiky vůbec nepochybuje. Podle mého soudu v rozporu s vlivem embryonálního vývoje. Tento vliv sice uvádí – aby zdůvodnil odpor proti výlučnosti přírodního výběru – ale neuvádí **příčinu** onoho embryonálního vývoje. Ani si ji asi vůbec neuvědomuje. Kritika ID je myslím také v rozporu s autorovým zařazením fenomenálního vědomí.

Ve svém **pátém appendixu** pan prof. hned na začátku píše: „*Těmi, kdo zastávají doslovný výklad prvních kapitol biblické Geneze („kreacionisté“), **není potřeba** se blíže zabývat, poněvadž sám fakt dlouhodobé evoluce je vědecky **mimo** jakoukoliv pochybnost.*“

To je obvyklé předsudečné hodnocení, které ovšem „neladí“ s kapitolami o fenomenálním vědomí. Přesto, že zabývání se kreacionisty **není** potřeba – podle poslední věty proto, že podle něj kreacionisté neuznávají žádnou evoluci (což ovšem není pravda) – tak se jimi v následujícím textu zabývá:

„Angažmá tohoto kreacionismu je však možné z hlediska věcné diskuse litovat, poněvadž s jeho evidentní neudržitelností se ocitlo slovo *creatio* (stvoření) ve **velmi špatné společnosti**, a to mu dosud do značné míry zůstává.“

Co pan prof. míní zmíněnou špatnou společností, není jasné. Máme si pod termínem „společnost“ dosadit skupinu lidí (tedy kreacionisty) nebo podrobný výklad termínu „stvoření, *creatio*“ nebo něco jiného? Asi máme uvažovat tu první možnost, protože pokračuje:

„Časem se ti, kdo zastávali doslovný výklad Bible, naučili podsouvat své víře jakoby vědecký základ, čímž vznikl tzv. vědecký kreacionismus. Jeho pověst **není** (právem) o nic lepší než kreacionismu původního: např. existenci primitivních zkamenělin vykládá jako důsledek biblické potopy, snaží se z lidí a dinosaurů udělat současníky atd.“

Přesto, že kreacionisté své tvrzení o současné existenci dinosaurů a lidí dokládají fotkami zkamenělých stop, když pomineme další důkazy, tak jde o „**podsunutí** vědeckosti víře“!

28. 4. 2021

Entropie a počátek

VD: K článku v časopisu Český zápas č. 41/2021

„Od 2. věty termodynamické k sv. Františkovi“, jehož autorem je Jiří Nečas

S Jirkou Nečasem jsem si svého času bohatě dopisoval, v současnosti však velmi sporadicky. Jeví se, že právě teď nastává jedna příležitost takového občasného spojení, a to v tématu entropie.

Obvyklou definici **entropie** jako míry neuspořádanosti česká Wikipedie kritizuje kvůli neexistenci definice termínu „neuspořádanost“. Navrhuje entropii jako míru neurčitosti. To je však definice horší: Každý si dokáže představit nepořádek, neuspořádanost, ale jen málo kdo rozumí pojmu „neurčitost“. Navíc neurčitost může být přínosná, kladná a prospěšná, kdežto neuspořádanost je záporným znakem nebo činitelem.

Entropie se původně týkala Nauky o teple (odborně: termodynamiky). Zde jde o fakt, že při přeměnách energie z jedné formy na jinou, může nastávat jedna nevratná změna. Tak lze přeměnit mechanickou energii, např. při pohybu tělesa po podložce, na tepelnou energii neboli na teplo, ale naopak to nejde. Zahřátím tělesa nebo podložky se těleso nezačne pohybovat. Teplo vzniklé z pracující energie „uteče“, vesmír se trošičku ohřeje, ale naprosto neznatelně a my z toho nemáme žádný užitek.

Obecnější příklad jsme si každý asi už vyzkoušeli. Vzácný šálek po babičce nám uklouzl z rukou a rozbil se na tisícovku kousků a kousíčků. Krásný šálek na skvostné pití se rázem změnil na střepy, které se k pití vůbec nedaly použít. Poskládání střepů do původního šálku už nebylo možné. Část kinetické (pohybové) energie při pádu šálku se při nárazu šálku na zem změnila na teplo a to „uteklo“ tak daleko, že jsme je nemohli zachytit. Navíc, některé ze střepů byly mikroskopických rozměrů a právě ty by nám chyběly při pokusu o slepení.

Zákon růstu neuspořádanosti platí nejen ve fyzice, ale dokonce v „obyčejném“ životě. Ocelová karoserie našeho autíčka zrezavěla a my jsme auto museli odvézt k ekologické likvidaci. Takových příkladů můžeme každý uvést celou spoustu. Můžeme tvrdit, že růst nepořádku je obecný. Na udržení nebo dokonce zlepšení stávajícího stavu je zapotřebí stále víc a více energie.

Jestliže roste míra neuspořádanosti čili entropie, musel existovat stav, kdy bylo všechno v dokonalém pořádku. Čili musel existovat **počátek** s nulovou entropií. Záporná entropie je nesmysl. Lidově řečeno, dokonalejší než dokonalá uspořádanost je pitomost. Tak se dostáváme k logickému důkazu existence počátku vesmíru, počátku, jímž začíná Bible. Tam je napsáno „Na počátku ...“ bez jakýchkoli pochybností o existenci tohoto počátku.

Od počátku vesmíru se v něm všechno postupně „kazí“, užitečná energie se mění na neužitečné teplo, na energii, kterou nejde přeměnit na užitečnou. Přesto však existují rostliny, které přeměňují „teplo“ na kyslík, takže můžeme dýchat. Rostliny energii také mění na svůj organismus, který můžeme pojídat! „Na truc“ růstu entropie rostliny naopak entropii snižují! Rovněž „navzdory“ růstu neuspořádanosti existují tvůrčí bytosti, které vymýšlejí různé postupy, jak onu neužitečnou energii změnit na užitečnou. Napodobují svého Tvůrce a vytvářejí nové počátky.

Lidé, kteří vědí, že energii nelze pouze spotřebovávat, ale že je nutná výměna energií, se nesnaží se tento „přírodní“ zákon, ustanovený Tvůrcem všeho, nějak „obejít“ a pouze konzumovat a nic nevydávát. Vždyť takový jednosměrný tok energie je zničující: zrychlí se tím růst entropie. Pouhým příjmem energie, pouhou konzumací by nakonec nastalo nahromadění energie nade všechny meze, naše těla by měla obsahovat nekonečně velkou energii. To není možné, dávno předtím, než by k tomu mohlo dojít, by nastala destrukce našich těl, protože mají jen omezenou velikost a omezenou pevnost a pružnost. K tomu přidávám zdraví: ve zdravém těle zdravý duch. A naopak!

23. 10. 2021

Vybrané poznámky k oficiálnímu textu ČCE:

„Problematika homosexuálních vztahů“

http://www.etf.cuni.cz/~prudky/mptexty/tisk19_06.htm?fbclid=IwAR1y4LBbj2KnGpc6J3O6nHfXDM-h8V8V4vI4DJR6o4Pe5X03D7713Pfsu20

Citáty kurzívou

Úvod

„Problematiku“ jsem prostudoval a teď ze svých poznámek některé vybírám – protože původní zabraly 13 stran A4. Text jsem „musel“ studovat po malých částech, protože na mě působil velmi nepříznivě.

V úvodu oficiálního textu je uvedeno, že „*odborné stanovisko k problematice homosexuality by ... mělo být podkladem pro diskusi v církvi.*“ Obávám se, že skutečným účelem je jakási obhajoba „manželství pro všechny“. Přesto si dovoluji vyslovit svůj diskusní příspěvek.

Při svém studiu mnou zvolené oblasti vzdělání jsem „narazil“ na nejasnosti v základních pojmech fyziky a tím na matení pojmů. Ani výslovným odborníkům není jasná podstata hmotnosti, energie, gravitace, prostoru apod. To ovšem má dalekosáhlé důsledky v celé stavbě vědy, např. kosmologie. A tím i v obecném vědomí, protože odborníci své poznatky popularizují. Laikům prakticky nezbyvá nic jiného než těmto „kapacitám“ věřit.

Homosexualita ve světle biblických textů

Starozákonní ... *hodnocení přitom nevychází z perspektivy lidské, nýbrž vyplývá z toho, jak se věc jeví v „očích Hospodinových“ (dosl. „[je to] ohavné Hospodinu“.*

Je DNES praxe pohlavního styku s osobou stejného pohlaví náboženstvím? Z takto praktikujících lidí takovou možnost pravděpodobně každý zamítne. Jenže, jak se ukazují ve „stylu“ veřejné i soukromé obhajoby, jde o stejnou zapálenost jako u všech „věřících“ různým autoritám, které jsou nadřazeny obyčejnému životu. Tedy různým „bohům“, kteří nahrazují Tvůrce (podle křesťanského vyznání). Vyskytuje se i rituál, i když v moderním hávu - Pochod hrdosti (pýchy) na sexuální odlišnost, zvaný Pride.

Odjinud. Jestliže lidé v církvi a to dokonce na čelních místech schvalují stejnopohlavní sex, tak si asi myslí, že biblické texty platil jen v době jejich vzniku a jiní jej dnes interpretují

jako nevhodné. Označování lidí praktikujících stejnopohlavní sex za „nečisté“ považují dnes za urážlivé. Navíc platí, že si mnozí netroufají popírat, že Hospodin si stejnopohlavní sex oškliví.

Homosexuální praxe byla (a dnes asi není) důvodem k vyloučení z účasti na bohoslužbách. Ten kdo se účastní bohoslužby, aspoň částečně touží po očistění (i když „jen“ Slovem) a tudíž je nelogické, když soustavně tvrdí, že jeho činy **nej**sou hříšné. Zatímco heterosexuálové mají svou hříšnost přiznávat, homosexuálové nikoli?

David a Jónatan: 1S 18–20 a 2S 1,26

*V knihách Samuelových jsou některé projevy přátelství mezi Davidem a Jónatanem podány tak, že u řady moderních čtenářů vzbudily **podezření** na vztah homoerotický.*

Takové podezření se může projevovat jako výslovná biblická podpora homosexuality nebo aspoň jako dlouze opisovaná a zamlžená tato podpora!

Přátelství je vzácný jev, zvláště v dnešní době! Je to druh lásky mezi osobami stejného pohlaví, ale bez jakéhokoliv náznaku sexu. Objetí a popř. polibky dvou nebo více přátel (mužů) znamenají jenom velkou hloubku jejich přátelství a nemají žádný sexuální podtext! Podezření z homosexuality je zde „vedle“.

Novozákonní texty. Ř 1,24–27

V následujícím odstavci je první věta popřena větami následujícími:

*Výklad, že Pavel na tomto místě prohlašuje homosexualitu za **hřích**, je v každém případě **nepřiměřený**: neodpovídá tomu, co Pavel říká. Problém homosexuality tu není tematizován, slouží jako ilustrace. „Podstatu“ hříchu Pavel charakterizuje jako osudnou záměnu skutečného Boha za nepravé „bohy“, klam, v němž se člověk **sám sobě** stává měřítkem, což v oblasti sexuality znamená, že se mu určujícími stanou jeho „vášně“. Otázka: A to hřích není??*

1K 6,9–11

*V tomto případě **není** homosexualita (či sexualita vůbec) předmětem apoštolova výkladu. Pojmy, kterými je zde homosexuální chování zmiňováno, jsou navíc dosti speciální. Vykladači se domnívají, že jde o dvojici termínů, z nichž **jeden představuje pasivní, druhý aktivní stránku homosexuálního styku** mezi mužem a – patrně – chlapcem.*

Toto se mi jeví jako přímo „klasický“ příklad rozporu v jednom a tomtéž tvrzení!

*Do „katalogu neřestí“ tu tedy **není** zařazena homosexualita obecně, nýbrž její specifická podoba, která by asi odpovídala dnešní dvojici mladistvého prostituta a jeho zákazníka.*

Tím se asi chce říct, že trvalý homosexuální vztah je aspoň přípustný! Osoby s odlišnou sexuální orientací a jejich příznivci argumentují, že trvalé soužití v rámci „registrovaného partnerství“ je stejně dobré jako trvalé manželství muže a ženy. Z hlediska zdravotního je trvalý sexuální vztah lepší než střídání partnerů a než prostituce – to jistě. Ale to už neplatí obecně, např. pro sex mezi více partnery!

Gayové a lesby i jejich příznivci nemají pravdu už jen proto, že **vynechávají** jiné „odlišně orientované“, např. bisexuály nebo transgendery!

Rozhovor o manželství a rozluce: Mt 19,3–8

Pojetí, zastávané i Ježíšem Kristem samotným, že člověk byl stvořen jako **tělesné** společenství **jednoho muže a jedné ženy** v tentýž **den** se v poslední době jaksi vytratilo, a to i v církvi. Podle moderních teologů k témuž spojení může dojít i u dvou mužů nebo u dvou žen. A to proto, že Boží tvorba podle Genesis se už nechápe doslovně, ale jako alegorie, která dovoluje samovolnou evoluci od jednodušších forem života až k nejsložitější formě Homo sapiens sapiens, postupnými krůčky drobných změn a výběru těch nejlepších.

Pro tělesné spojování Bůh stvořil speciální orgány, které jsou u muže a u ženy odlišné a vzájemně se doplňují. Pro tělesné spojení gayů nebo leseb jeden z těchto odlišných orgánů chybí!

Závěr teologické části

Vybírám pouze (jiné věty jsou podle mého soudu v rozporu s předchozími úsudky: **Celibát v tomto světle nelze považovat za překonanou věc prudérní a asketické morálky.**

Toto je podle mě řešení. O tomto řešení jsem uvažoval už před lety, kdy jsem se problematikou zabýval poprvé.

Medicínský pohled na homosexualitu

V textu se objevuje celá řada **předpokladů** a jen málo vědeckých důkazů, že „*homosexualita i heterosexualita je celoživotní, neměnný a nositelem nezapříčiněný a nezvolený stav, tedy nositelem nezaviněný.*“ Na druhé straně „*...ani heterosexuální, ani homosexuální orientace nemusí být vždy „stoprocentní“, tedy jednoznačná.*“ A dokonce: „*Jen při plném uvědomění si své orientace v ojedinělých případech se může věřící křesťan vzdát své sexuality bez toho, že by to bylo na druhé straně vyváženo nějakými vážnými negativy.*“

Pro léčení má platit: *Poté, co se lékaři opakovaně přesvědčili, že homosexuální orientace je dostupnými lékařskými prostředky nezměnitelná, upustili od pokusů směřujících ke změně homosexuální orientace v heterosexuální.*“

Můj celkový závěr

Celý dokument je zaměřen na postoj vůči gayům a lesbám. Ani zadání neobsahuje další sexuální menšiny. To **není** spravedlivé! Jak snad uvidíme níže, takováto spravedlnost ovšem vede do pekla!

Jednotlivá tvrzení dokumentu odporují sama sobě a to dokonce někde v rozmezí málo řádků!

Jestliže vezmeme vážně jedny z posledních slov dokumentu, že „*věřící křesťan se může vzdát své sexuality bez toho, že by to bylo na druhé straně vyváženo nějakými vážnými negativy*“, uvedená v medicínské části (a nikoli v teologické), pak je přinejmenším hodně podivné, že někteří teologové prosazují nějaké jiné stanovisko! V tvrzeních lékařů – neodvolávacích se na Bibli, ale ve své **odborné** znalosti – oporu nemají

29. 8. 2022

Šedesát diamantů

Diamant je vzácný nerost a jeho cena v korunách (nebo v dolarech) soustavně roste. Krade se, pro získání nějakého jedinečného se vraždí. Je to však jenom jistá varianta uhlíku, docela obyčejného prvku.

27. 3. 2023 s manželkou – když nám bude dáno – oslavíme takzvanou diamantovou svatbu, šedesát let společného života. Takovéto výročí při aspoň obstojném zdraví je dáno jen nemnoha lidem, a proto si ho velmi vážím. Je to jakýsi zázrak, který nám byl dán – přesto, že o nějakých našich zásluhách nemůže být ani zmínka. Velice se divím, že moje paní to se mnou tak dlouho vydržela! Že bych měl tak vynikající vlastnosti, pro něž by to stálo za to, to nebude pravda.

Nejprve si připomeneme naše seznámení a vznik vzájemné lásky, k nimž došlo před pětadesáti lety na brigádě Evangelické teologické fakulty. Byla to finta na komunisty, kteří nepřipouštěli nějaké duchovní akce pro mládež. Oni chtěli mládež komunistickou, mládež Gottwaldovu. Obstrukce a zákazy takových akcí byl jedním druhem jejich „boje proti náboženskému tmářství“. Brigády však sami organizovali a tak když tehdejší Komenského evangelická fakulta tyto akce pořádala, tak je dokonce podporovali. Neuvědomovali si, že na určité brigádě kromě jednoho bohoslovce se nadšeně zúčastní spousta mladých křesťanů a že

kromě různých prací budou oni bohoslovci pořádat večerní bohoslužby a večerní debaty o duchovních otázkách.

Na takové brigádě v Josefově – poblíž Branné – vedené tehdejším bohoslovcem – nazývaným „kult“ – Josefem Hromádkou jsme se – moje Staňa a já – do sebe zamilovali. Tak hluboce, že nakonec z toho vzniklo manželství.

Na uvedenou brigádu navázal o nějaký rok později jeden tajný čundr evangelické mládeže, deklarovaný jako sraz komunistické mládeže. Když jsme my dva při návratu domů seskočili z korby nákladáku, který nás svezl, jako výraz díky jsme rozbilili transparent, který jsem měl k tomu účelu připravený. Na to transparentu byl nápis: „Trampové všech osad spojte se!“ Řidiči nadšeně mávali a troubili! Naštěstí tam nebyl žádný estébák, jinak bychom se oba „vezli“. Do Jáchymovských uranových dolů nebo do Gulagu, popř. do „areštu“.

Po svatbě jsme mohli prožít celou řadu radostných událostí. Narození první dcery, narození druhého syna, jejich pokroky ve znalostech, zvláště z Náboženství a Nedělní školy. (Pozn.: tehdy se ještě neříkalo „Nábožko“ a „Nedělka“). Pak nás hodně potěšily maturity našich dětí a jejich pracovní úspěchy. To už ovšem „ptáčci vyletěli z rodného hnízda“ a založili si vlastní rodiny. Tak jsme se postupně radovali z narození Ragnara, Honzíka, Torstena, Zuzanky a Igora, našich čtyř vnuků a jedné vnučky. Léta běžela a vnučata úspěšně maturovala a pak dobře pracovala. Už jsou to velcí kluci a velká holka.

Každý rok našeho manželského soužití byl jedním diamantem. Tak jich máme **šedesát!** Přes různé zdravotní potíže, hlavně u mé paní, jsme do „vínku“ dostali mnoho darů – od štědrého Dárce. V něho všichni – moje žena, já, dcera, syn, čtyři vnuci a jedna vnučka – věříme a jemuž **děkujeme. Za šedesát skvostných diamantů!**

Příloha: Fotka z oslavy 55. výročí svatby.

7. 2. 2023

Požehnání?

14. června 2023

Úvod

Souhlas s možností uznání celoživotního svazku dvou lidí stejného pohlaví formou **požehnání** vychází ze snahy o pochopení neobvyklosti – dané nepříznivými vlivy, které dopadaly a dopadají na menšinu lidí smýšlejících a jednajících odlišně od úvah a činů velké většiny. Je možné pochopení **jiné podstaty** než požehnání? Jsem přesvědčený, že ano, při odklonu od zamlžování pojmů.

Touha dané menšiny po přijetí odlišnosti do společenství běžně nebo tradičně uvažujících a jednajících je mi blízká, já se však snažím o přijetí svých neobvyklých dedukcí a závěrů vyplývajících z ojedinelého postoje a výkladu úlohy vakua.

Při studiu, jež jsem úloze vakua věnoval – pro jiné možná paradoxně, ale podle mého mínění zákonitě – jsem „narazil“ na nepřesnosti a nejasnosti v základních termínech, jako je např. pojem hmoty nebo např. pojem gravitace. V některých případech se podle mého soudu vyskytuje a uplatňuje zamlžování nebo matení pojmů, někdy bezděčné a jindy dost pravděpodobně záměrné.

A právě **nejasnost čili zamlžování** kritizují v tomto svém dokumentu – a ne odlišnost, danou nepříznivými podmínkami.

Necizoložme. Pokus o výklad dané výzvy a o zpřesnění pojmů

Výzvu „necizoložme“ vysvětluji troufale takto: Muži nesdílejme lože čili postel s nikým jiným než se svou vlastní ženou, ženy nesdílejte lože s někým jiným než se svým vlastním mužem.

Mužský vnější pohlavní orgán zapadá („**pasuje**“) do vnějšího pohlavního orgánu ženy. V naprosté většině případů penis (pyj) kteréhokoliv muže „pasuje“ do vnější části pochvy (vaginy) kterékoliv ženy – ale to daná výzva **vylučuje**. Křesťané výzvu v nadpisu mají chápat jako ochrannou vůli Boží, ateisté i věřící jako ochranu před možností vzniku a šíření nemocí pomocí pohlavního styku. Také jde o technickou kvalitu a tělesnou harmonii, doprovázenou duševní harmonií.

Prostituce nebo střídání sexuálních partnerek či partnerů jsou nejen nepatřičnými, ale také lidé toto praktikující poznamenávají přinejmenším **ztrátou** jedné z odpovědností. Z takové ztráty si někteří nemusejí „dělat hlavu“, ale tím přispívají k obecnější ztrátě všech ctností. Jsou také manipulovanější různými lidmi s touhou ovládnout jiné.

Soulož je dobrá čili sdílení společného lože za účelem tvorby **společného těla** je dobré **pouze** u (pro) jednoho muže s jednou (s jedinečnou) ženou a u jedné ženy s jedním (s jedinečným) mužem. V jiných případech je to nectnost, byť ve zvláštních případech (podle současných vědeckých poznatků) daná geny. Svě geny **nemusíme** poslouchat. Aspoň někdy lze dobrovolně volit celibát.

Všichni – věřící i nevěřící – se můžeme proti nedobré touze po nečestném pohlavním aktu sami bránit úmyslnou zvýšenou tělesnou námahou – buď při cvičení, nebo při práci. V době, kdy jsem musel vyvinout velké tělesné úsilí při namáhavé práci a také při mnohahodinovém nácviu sletové skladby na srazu cvičitelů, jsem žádné nectné myšlenky vůbec neměl, zatímco v době lenošení ano. Tuto zkušenost mají pravděpodobně mnozí, takže nejsem nějakou výjimkou. Že bych se **radoval** z nevýjimečnosti v jakékoliv hříšnosti, tedy z podílu na neblahém stavu světa, to **nemohu** připustit.

Nejvyšší autorita křesťanů, tj. Ježíš Kristus, říká, že myšlenka na hřích je sama hříchem a to dokonce stejně velkým. Nectné nápady, včetně těch mých, jsou hříšné.

Ať se to komu líbí nebo nelíbí, včetně mě samého, dva gayové mají při sexuálním aktu k dispozici jenom svůj a partnerův penis. Mají tedy celkem dva zevní mužské pohlavní orgány a žádný ženský. U dvou leseb je tomu naopak, celkem mají dvě vaginy a žádný penis. Při sexuálním styku mohou použít nějaké umělé prostředky, to ale budou náhražky. Také mohou uskutečnit orální nebo rektální sex. Tedy použít ústního otvoru nebo otvoru na zadní části těla, která slouží k sezení.

Pro správnou a kvalitní soulož existují dva rozdílné pohlavní orgány a navíc jedinečné. Uznání možnosti trvalého důvěrného tělesného **vztahu** mezi dvěma lidmi stejného pohlaví – pomocí požehnání – nijak nezruší existenci různosti pohlaví ani jejich spolupatřičnost.

Budu podporovat a snažit se uskutečňovat **stejnopohlavní nesexuální** důvěrný vztah – totiž **přátelství**. V tomto vztahu ovšem – jak uvádí C. S. Lewis – je počet dva nebo dvě nevýhodný, zatímco počet čtyři nebo pět je zde výhodnější. Nebudu podporovat vztah jen částečně napodobující manželství jedné ženy a jednoho muže. Nikoho praktikujícího vztah ke stejnému pohlaví **nehodlám** vylučovat z občanské společnosti nebo ze společenství věřících. Zároveň se mi ale nelíbí snaha po uznání jejich pohlavního vztahu za stejně dobrý a stejně kvalitní jako vztah jedné ženy a jednoho muže. Ani se mi nebude líbit **jakékoli** praktické znevýhodňování **lidí**, ani **homosexualitu** (tedy vztah samotný) uskutečňujících nebo ji bránících, ani **lidí** ji odsuzujících.

Několik doplňků předchozího pokusu

Můj první odstavec v předchozí kapitole bychom podle příznivců homosexuálního **vztahu** možná mohli změnit takto:

Muži nesdílejme lože čili postel s nikým jiným než se svou vlastní ženou popřípadě se svým celoživotním partnerem mužského pohlaví, ženy nesdílejte lože s někým jiným než se svým vlastním mužem nebo se svou celoživotní partnerkou ženského pohlaví.

Pokud by zastánci stejnopohlavního sexuálního **vztahu** akceptovali můj výklad v předchozí kapitole, nemohli by schvalovat nebo dokonce vyprošovat **požehnání svazku** lidí „s odlišnou pohlavní orientací“ a pravděpodobně by se „přetavovali“ v odpůrce takového **vztahu**. Jestliže by naopak přijímali výklad z předchozího odstavce, pak ať si položí otázku, zda jde o skutečně vhodnou a správnou interpretaci – nejen výzvy k necizoložení ale i jiných Božích pokynů. Např. zda se – podle jednoho oficiálního dokumentu ČCE – výzva apoštola Pavla, dotýkající se dané otázky, opravdu vztahuje pouze na římské vojáky v tehdejších legiích či pouze nedobré infiltrace kristovství tehdejšími pohanskými postoji, a že se tedy **netýkají** nás – asi o dvě tisíciletí mladších kristovců (křesťanů).

[Vsuvka 16. 6.] Podle jiného výkladu příznivců daného požehnání apoštol Pavel vylučoval z Božího království muže souložící s jinými muži a pediatry (bohatce souložící s mladíky na nich závislími), přičemž obě skupiny jsou – podle tohoto výkladu – totožné. Podsouvá se nám tedy návrh, že Pavel neuvažoval o dvou dospělých mužích, které on nazýval „samcoložníky“. Tedy, že nezahrnoval sexuální **praxi** gayů (takto nazvaných podle současné terminologie). Opravdu apoštol pohanů uvažoval tímto způsobem? Jistě, i podle něho, není dovoleno znásilňování, ale že by neodsuzoval dobrovolný stejnopohlavní **vztah**?

Jestliže se zastánci (sexuálního) **vztahu** dvou lidí stejného pohlaví myslí, že jejich výklad je správný, rád bych od nich četl nebo slyšel o přímém dokladu v Bibli, že homosexuální praxe je chvályhodná nebo požehnatelná. Také by měli z Bible doložit, že Pavlův odpor proti homosexualitě už „dnes“ neplatí.

V této problematice vůbec nezáleží na mě osobně – zda jsem nebo nejsem hoden uvedené otázky předkládat. Nebo zda si „náhodou“ nepřivlastňuji postoje, které bych přivlastňovat neměl. Nejde o mě, jde o **podstatu** „věci“.

Je opravdu homosexuální **praxe** nectností, jak tvrdím, nebo se mýlím, popřípadě přímo děsivě? To je otázka, kterou si teď kladu a kterou si pravděpodobně budu klást i v budoucnosti – zejména v dobách, kdy znovu „narazím“ na nějaké texty zpochybňující nebo dokonce odmítající smysl předchozích a následujících řádků, popřípadě mě samotného kvůli mým postojům a výkladům. I když jsem na otázku schvalování nebo podpory homosexuální **praxe** odpověděl, – kvůli případné pochybnosti o tom – jasně svou odpověď opakuji: Ano, je to **nectnost!** Už jenom pro nesprávné používání pohlavních orgánů. Oficiálním ospravedlněním a dokonce požehnáním tomuto stavu bývá **vrozená** vlastnost.

Někdy, a to poměrně často, se vrozená odchylka od většinové sexuální **orientace** dokládá či potvrzuje vědeckým výzkumem genů. Používá se **současného** vědeckého odhalení (detekce) o nezměnitelnosti **genového** „dědictví“. Zprvé se to týká orientace a **nikoli** praktické činnosti, zadruhé každý vědecký výzkum počítá s vývojem, s budoucím bádáním, které současný výzkum třeba i **popře** a zatřetí tento výzkum nijak nevyklučuje spolupatřičnost mužského a ženského pohlavního orgánu – také u sexuální **praxe** menšiny s odlišnou pohlavní **orientací**.

Dosavadní snahy o přeměnu pohlavní **orientace** na opačnou nebyly v mnoha případech úspěšné. Tuto neúspěšnost svým způsobem narušuje několik (nebo mnoho?) úspěchů. Proto jsou tyto úspěchy považovány (oněmi obhájci odlišné sexuální **praxe**) za neprůkazné nebo dokonce za podvody.

Zatím jsem se nesešel s nějakými vědeckými pokusy o změnu menšinové homosexuální orientace na orientaci **asexuální**. Podle definice – už dnes nepřístupné na webové

stránce: <https://www.marieclaire.cz/lgbt-nestaci-je-tu-lgbtqiapk-jak-se-v-tom-vyznat>: „*Asexuálové necítí sexuální přitažlivost ani touhu po partnerské sexualitě*“. Předpokládejme, že dosavadní výzkum ukazuje i na nemožnost této změny. Vědecký výzkum však **nevyklučuje** možnost asexuální praxe neboli praktický celibát.

Celibát provozující lidé **mohou** být asexuály. Ale že by to byli všichni muži a všechny ženy, kteří (které) tak činí? Takový předpoklad bude téměř každý člověk vyřazovat. Jestliže existují lidé, kteří se z ušlechtilých důvodů dokáží své sexuality vzdávat, potom – i obecně vzato – této askezi ani u ostatních **nic – kromě nich samotných – nebrání!**

Křesťané (kristovci) mohou a dokonce mají žádat o vydatnou pomoc od Lékaře – Zachránce (Spasitele) duší i těl. Křesťané i ateisté přitom mohou a dokonce mají spolupracovat (výše zmíněnou) tělesnou námahou. Nikdo tělesně zdravý se nemá povalovat místo toho, aby něco udělal pro své zdraví! A přitom mohou jako zářný příklad sloužit (aspoň někteří) lidé, kteří utrpěli nějaký vážný úraz nebo které postihla zákeřná nemoc.

Pokud není možné změnit pohlavní orientaci, tak je naprosto reálná změna sexuální praxe (na nulovou) a **nikoliv** požehnání nemožnosti změny praxe. **Možnost** i trvalého sexuálního vztahu a/nebo veřejné uznání formou požehnání dvěma lidem, kteří danou praxi chtějí **záměrně** uskutečňovat, **zahrnuje** platnost uznání **nemožnosti** změny.

(16. 6. 2023): Obecně vzato, počet gayů nebo leseb, toužících po „harmonickém“ pohlavním vztahu a pokoušejících se provádět jej, **může** být libovolný. Neexistuje „**technický**“ důvod pro nemožnost vztahu více než dvou lidí se stejným pohlavím! Proto se také vyskytuje.

Jiný „zádrhel“

O tomto „zádrhelu“ jsem se zmínil už dříve jinde, zde se pokusím o poněkud jinou formulaci.

Z předchozích definicí (které jsem převzal) vyplývá, že „odlišná sexuální orientace“ zahrnuje nejenom lesby a gaye, ale i jiné skupiny lidí. To už naznačuje běžnější zkratka LGBT, která mezi jinak pohlavně orientované zahrnuje bisexuály a transgender lidi. Tedy nevyzvedává (nepreferuje) LG na úkor BT.

Zápas o přijetí a podporu praxe leseb a gayů bezděky nebo úmyslně pomíjí sexuální praxi všech dalších skupin odlišně pohlavně orientovaných. Už zákonem uznané spojení dvou gayů a dvou leseb („registrované partnerství“) nespravedlivě vynechává i teoreticky možné jiné spojování. Taková spojování ovšem nejsou pouze pomyslná (teoretická), ale také praktizovaná.

To, zda by si odlišně pohlavně orientovaní jinak než lesby (L) a gayové (G), přáli podobné „uznání“ **vztahu** mezi dvěma L nebo mezi dvěma G a/nebo zda by jej dokonce požadovali, je pro otázku spravedlivosti naprosto nepodstatné, zcela pominutelné. Rovnoprávnost znamená stejná práva **bez ohledu** na jejich praktické použití či nepoužití. Nikdo **svá** práva **nemusí** uplatňovat – naopak povinnost jejich uplatnění (zvláště **za každou cenu**) by byla kontraproduktivní, právo popírající.

Jestliže přijmeme a dokonce uznáme neplatnost jedinečného pohlavního styku jedné (jediné, jedinečné) ženy a jednoho (jediného, jedinečného) muže – doprovázeného duševní i duchovní harmonií – i když jenom v málo případech, pak tím děláme něco zvláštního a většinou v historii i v současnosti někde aspoň teoreticky zavrhaného.

Zrovnoprávnění tělesných vztahů či zrovnoprávnění praxe **všech** odlišně pohlavně orientovaných, tedy nejen leseb a gayů, se bude jevit velmi mnoha lidem nevhodné nebo nepřijatelné. Takové zrovnoprávnění znamená další (a nepřijatelný) posun v sexuální praxi. Na druhé straně by všichni mohli a měli uznat rovnoprávnost jako takovou. Tedy popřít vyzdvižení **vztahu** L a G nad vztah B a T i dalších. Ten posun by se týkal možnosti uznání nebo dokonce požehnatelnosti vztahu už více osob současně, např. vztahu **tří a více** bisexuálů nebo **mnoha** polyamorních osob.

Uznání stavu nemusí znamenat skutečnost, praxi. Jeden „oponent“ mi v debatě podsunul předpoklad, že podle mne odlišně orientovaní **žijí** v trojicích. Neuvedl čtveřice či větší počty. Nic takového jsem tehdy netvrdil – on mé argumenty překroutil. Nedokázal předložit své argumenty k věci (tj. týkající se vztahů) a tak chtěl uspět posměškem. Přinejmenším sám u sebe.

Podobně může postupovat kdokoli. Ale měl by předem uvážit, zda to něčemu nebo někomu prospěje nebo spíše uškodí. Včetně sama sebe.

16. června. 2023

Ještě jedno „mlžení“ a mnou navrhované řešení

Také existuje tvrzení, že Ježíš při svém pobytu na Zemi nemluvil o stejnopohlavní praxi. Z toho má jaksí vyplynout, že takový vztah neodsuzuje. Údajně o trvalém stejnopohlavním vztahu, považovaném jeho obhájci za rovnoprávný se vztahem heterosexuálním, nemluvil proto, že lidé (ve skutečnosti Židé a ne Římané a jiní) v době Jeho pobytu zde Zemi o něm vůbec neuvažovali.

Zde chybí přesvědčení křesťanů, které vychází z Ježíšovy charakteristiky o sobě, že to kromě člověka byl a je Boží syn. Přitom ovšem platí Jeho nezávislost na času, protože je jeho tvůrcem: Nemohl tedy mluvit či nemluvit **pouze** k době, kdy mezi námi pobýval, ale k **jakékoliv** době!

Náš Mistr se vyjádřil naprosto jasně, když se svých prvních žáků zeptal, zda nečetli, že Bůh na počátku stvořil člověka jako **jednoho muže a jednu ženu**. Boží tvůrčí činnost se pro vzájemný sexuální vztah se netýkala dvou mužů ani dvou žen ani většího počtu lidí než dva, ale byla směřována na sexuální vztah **dvou lidí s odlišným pohlavím vzájemně se doplňujícím!**

Dva nebo tři jedinci nebo dokonce jejich neurčitý počet nemohou uskutečnit tělesné spojení dvou stejných nebo mnoha rozdílných vnějších pohlavních orgánů. „Konstrukce“ těchto orgánů to neumožňuje! Odpověď na otázku, zda tyto orgány Bůh vytvořil právě proto, aby to i „technicky“ nešlo jinak, než ten výtvar umožňuje, je podle mého soudu jednoznačně kladná!

Z jiné strany: Může existovat jiný rovnoprávný pohlavní vztah než vztah dvou lidí s odlišným pohlavím? Odpověď podle mě zní: „Nemůže!“ Takový odlišný vztah má zcela **jiná práva** (i povinnosti) tělesného spojení než u vztahu jednoho muže a jedné ženy.

Co tedy mají gayové a lesby (ale také jiní odlišně sexuálně orientovaní) dělat? **Mohou** se sexuální **praxe dobrovolně** vzdát a vzdávat. Z důvodů, které jsem uvedl výše. Ale také z důvodů, na které jsem zapomněl.

To, že homosexuálně orientovaní lidé už zkusili heterosexuální praxi neúspěšně a to mnohokrát, ještě neříká nic o tom, zda zkusili celibát! Křesťané přitom mají významného pomocníka a uskutečňovatele, ateisté i křesťané mohou sami úmyslně provozovat tělesně namáhavou práci nebo cvičení, aby celibátní praxe dosahovali.

Když se někomu modlitební a tělesné úsilí nebude vždy dařit, **nemusí** „házet flintu do žita“. **Každý** věřící člověk – včetně mě – tu a tam nebo dokonce hodně často „klopýtne“ a „padne“. Nebylo by ale pro něj správné, aby zůstal „ležet“ – výhodnější a lepší je ze „sajrajtu“ vyskočit, jít se osprchovat a obléct si čisté šaty! Zejména když mu to sprchování doporučuje, sprchu poskytuje a ty šaty podává sám Stvořitel a současně Spasitel!

Je to **nabídka** a ne nátlak nebo dokonce život ohrožující popř. ničící nože, samopaly, bomby nebo něco podobného.

19. června 2023

Závěrečná slova

V tomto závěru žádám případné sympatizanty s uvedenými myšlenkami a také případné nadšeně souhlasící, aby mi neděkovali a hlavně aby mě nezačali vychvalovat.

Nad odsudkem a také nad vychvalováním textu, nazvaného „Požehnání?“ at' to uvnitř každého z čtenářů, uvnitř mne a vůbec všude vyhraje pravda a láska.

Zkrácení a maličké změny ve formulaci 20. 6. 2023 a 30. 6. 2023

*

To be continued

Pokračování příště